

Πρός τή ΝΙΚΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2013 ΤΕΥΧΟΣ 763

Καλή σχολική
χρονιά

μέ τοῦ Σταυροῦ
τή Χάρη!

14 Σεπτεμβρίου

Υγωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Σ. Σ., Αθήνα

Σταυρός ὑγούται σήμερα
καί κόσμος ἀγιάζεται...

Ἀπό Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σκιάθου.

Πρός τή ΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ
ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ
ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἔτος 53ο. Τεύχος 763
Σεπτέμβριος 2013

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ» Σ.Α. - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ
Διευθυντής Συντάξεως: Νικόλαος Π. Βασιλειάδης - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ
Ἐκτύπωση: Α. Μαχαλιώτης & Α. Γκιούλης Ο.Ε. - Πετμεζᾶ 80 - 202 00 ΚΙΑΤΟ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ
Τιμή φύλλου: 1 €. Γιά τήν Κύπρο 1 €.

Ἐτήσια συνδρομή: 12 €. Κύπρου: 20 €. Ἐξωτερικοῦ: Ἀεροπορικῶς 30 €.

Ἐπιστολές καί Ἐμβάσματα: Περιοδικό «Πρός τή ΝΙΚΗ» - Μαυρομηχάλη 32 - 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφωνα: 210.3608533 καί 210.3624296. Ἀριθμός κλήσεως Fax: 210.3621286 καί 210.3601533.

Ἀριθ. Ἐγκρίσεων Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων: 36145/61, 58371/62,
102319/62, 174433/66, 138562/67, 7075/76, 30082/78, 3921/89, 2745/91, 155/94 καί 109708/2005.

e-mail: prostiniki@yahoo.gr — www.osotir.gr

Κωδικός ΕΛΤΑ: 1589

Η εϊδηση κυκλοφόρησε άστραπιαία: 49 χρόνια μετά, άνοιγει πάλι στην Ίμβρο τό έλληνορθόδοξο Δημοτικό σχολείο!

Στό νησί τοῦ βορείου Αιγαίου λειτουργούσαν κάποτε έξι έλληνικά Δημοτικά σχολεία καί ένα Γυμνάσιο. Από τίς 27 Μαρτίου 1964 όμως ή τουρκική κυβέρνηση άπαγόρευσε τή λειτουργία τους.

Στούς Άγίους Θεοδώρους τής Ίμβρου τό κουδούνι, μισό αιώνα μετά, θά χτυπήσει ξανά καί κάποιοι, έστω κι έλάχιστοι μαθητές, θά δηλώσουν «Παρών!». Οί λιγοστοί πλέον Έλληνες κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, πού δέν έχασαν ποτέ τήν έλπίδα τους, πιστεύουν πώς τό άνοιγμα τοῦ σχολείου θά άποτελέσει βασικό κίνητρο για Ίμβριούς τής διασποράς νά έπιστρέψουν στην πατρίδα τους, ζωντανεύοντας τήν άκριτική έρημιά τους.

11 Σεπτεμβρίου 2013. Μιά νέα σχολική χρονιά αρχίζει καί πάλι καί για κάθε Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο τής πατρίδος μας. «Δύσκολα, επίπινα, άβέβαια», θά πεις. «Ποῦ νά δηλώσουμε «Παρών» καί νά τό έννοοῦμε; άναρωτιέσαι. Στή γνώση όση καί όπως μäs προσφέρεται; Ἡ μήπως στην πληροφορία πού διαδίδεται μέσα από τά έξελιγμένα διαδικτυακά μας συστήματα; Νέοι στόχοι, νέοι άγώνες, νέες προοπτικές άνοιγονται... Προβληματίζεσαι, διστάζεις, άναζητäs...

Μπορείς κι άξίζει νά δώσεις ουσιαστικά τό «Παρών!»:

► **Καί στή γνώση** πού άποκτάται μέ προσωπική έπιμέλεια, συνέπεια, ύπευθυνότητα, μεθοδικότητα, ουσιαστική καί σέ βάθος άναζήτηση. Γιατί ή γνώση είναι δύναμη, όταν ξέρεις νά τήν κατακτäs καί νά τήν αξιοποιείς σωστά!

► **Καί στην άρετή** πού κερδίζεται μέ άγώνα καί μόχθο· ή ευγένεια, ό σεβασμός, ή άναγνώριση καί παραδοχή τοῦ λάθους μας, ή συνεργασία καί άλληλοβοήθεια, ή έλπίδα, ή έμπιστοσύνη, ή ύποχωρητικότητα αλλά καί ή σταθερότητα, ή διαρκής αίσθηση τής παρουσίας τοῦ Θεοῦ πού άσφαλίζει καί γεμίζει τήν ψυχή στίς ώρες τής χαράς, τής έπιτυχίας, τής προόδου, αλλά καί στίς δύσκολες ώρες τοῦ κόπου, τής άποτυχίας, τοῦ πειρασμοῦ... Γιατί μέ τήν άρετή άνεβαίνεις, καί άνεβάζεις καί τούς άλλους!

Καλή χρονιά!

ΑΓΙΟΣ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ

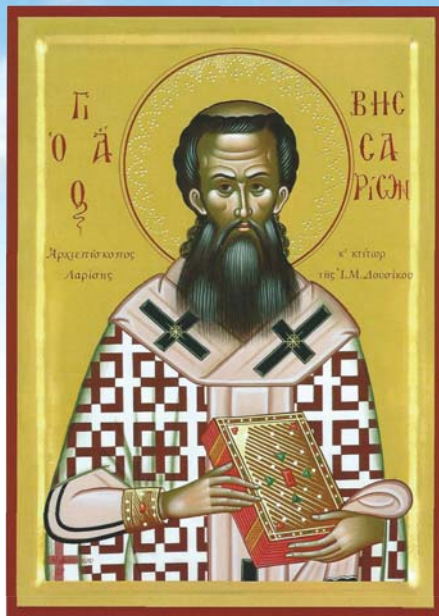
Τὸ σεμνὸ καύχημα τῶν Τρικάλων

Σέ ἀπόσταση μόλις 5 χλμ. ἀπὸ τὴν κωμόπολη τῆς Πύλης Τρικάλων, στίς καταπράσινες πλαγιές τοῦ Κόζιακα, ὑψώνεται μεγαλόπρεπα ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἱστορικό μοναστήρι πού ἰδρύθηκε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1527-1535 ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βησσαρίωνα, ἀρχιεπίσκοπο Λαρίσης¹. Μιά χαρισματική προσωπικότητα μέ ἀγιότητα βίου καί τεράστιο φιλανθρωπικό καί κοινωνικό ἔργο, εἰδικά στήν περιοχή τῶν Τρικάλων ἀπ' ὅπου καταγόταν καί ὅπου εἶχε τὴν ἔδρα του καί ὅπου πλέον τιμᾶται ὡς πολιοῦχος.

Ὁ Ἅγιος Βησσαρίων γεννήθηκε στήν Πόρτα Παναγιά Τρικάλων γύρω στό 1490, δηλαδή μέσα στά δύσκολα χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς. Καταγόταν ἀπὸ ἱερατική οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀνέδειξε ἐπισκόπους, μοναχοὺς καί μοναχές. Ἀπὸ μικρό παιδί ἀγαποῦσε τὴν Ἐκκλησία καί συχνά πῆγαινε κοντά στόν πνευματικό του πατέρα, τόν μητροπολίτη Λαρίσης Μάρκο, καί τόν ὑπηρετοῦσε μέ πολλή ταπείνωση καί ὑπακοή. Ἀφοῦ ἔμαθε τά πρῶτα γράμματα καί ἔφτασε σέ κατάλληλη ἡλικία, ὁ ἐνάρετος μητροπολίτης τόν χειροτόνησε διάκονο κι ἔπειτα πρεσβύτερο.

Τό 1517 ἐξελέγη ἐπίσκοπος Ἐλασσῶνος καί Δομενίκου. Δυστυχῶς ὅμως δέν ἔγινε δεκτός ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἐκείνης τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι βρῖσκονταν σέ διένεξη μέ τὴν Μητρόπολη Λαρίσης καί δέν ἤθελαν νά δεχθοῦν ὅποιονδήποτε προερχόταν ἀπὸ αὐτήν.

Ὁ ταπεινός ἐπίσκοπος Βησσαρίων ὑπέμεινε μέ ὑποδειγματική μακροθυμία τὴν περιφρόνηση πού τοῦ ἔγινε καί ἐπέστρεψε στά Τρίκαλα κοντά στόν Γέροντά του Μάρκο. Τά τέσσερα χρόνια πού παρέμεινε στά Τρίκαλα τά ἀφιέρωσε σέ ἔργα ἀγάπης καί φιλανθρωπίας. Ταπεινά κι ἀθόρυβα,

χωρίς νά τόν παίρνουν εἶδηση οἱ πολλοί, ἐπίσκεπτόταν τὴ νύκτα πτωχοὺς καί μοναχικούς ἀσθενεῖς, γιὰ νά καθίσει δίπλα στό προσκέφαλό τους, νά τοὺς παρηγορήσει καί νά τοὺς ἐνισχύσει. Ἐπλενε τά λερωμένα ρούχα τους μέ τά ἴδια του τά χέρια καί δέν δίσταζε νά τοὺς ἐξυπηρετεῖ ἀκόμη καί στίς πιό ταπεινωτικές δουλειές.

Τό 1521 τόν κάλεσαν νά ἀναλάβει τὴ διοίκηση τῆς ἐπισκοπῆς Σταγῶν. Ἀλλά καί στή θέση αὐτὴ δοκίμασε πίκρες καί θλίψεις ἀπὸ ἄδικες κατηγορίες καί συκοφαντίες, τίς ὁποῖες ἀντιμετώπισε μέ ἀνεξικακία καί συγχωρητικότητα.

Μετά τὸ θάνατο τοῦ μητροπολίτη Λαρίσης Μάρκου, σύσσωμος ὁ κλῆρος καί ὁ λαός τῆς Θεσσαλίας ζήτησαν νά ἀναλάβει ὡς διάδοχος τὴ Μητρόπολη τὸ ἄξιο πνευματικό του τέκνο, ὁ Βησσαρίων. Καί πράγματι τό 1527 ὁ πολύπαθος ἱεράρχης ἐξελέγη μητροπολίτης Λαρίσης.

Μέ ἔδρα τά Τρίκαλα², ὁ στοργικός ἐπίσκοπος ἀνέπτυξε ἀξιοθαύμαστη ποιμαντική καί φιλανθρωπική δράση καί ἀνακούφισε τὸ σκλαβωμένο λαό πού στέναζε κάτω ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴ κυριαρχία. Μέ χρήματα τῆς Ἐκκλησίας ἐξαγόρασε πολ-

λους χριστιανούς αιχμαλώτους, ἔθρεψε πτωχοὺς, περιέθαλψε ἀσθενεῖς. Παράλληλα ἔκτιζε ναοὺς ἀλλὰ καὶ πρωτοστατοῦσε σέ ἔργα πρωτοποριακὰ γιὰ ἐκεῖνα τὰ δύσκολα χρόνια: ἀνοίξε δρόμους καὶ κατεσκεύασε γέφυρες, ὅπως αὐτὴ τοῦ Κοράκου στὸν Ἀχελῶο, τοῦ Πορταϊκοῦ καὶ τῆς Σαρακίνας στὸν Πηγεῖο. Κι ὅλα αὐτὰ μὲ ἀνυπολόγιστους κόπους καὶ ἔξοδα, μὲ ἀπίστευτα ἐμπόδια καὶ ἀμέτρητους κινδύνους. Ἀποκορύφωμα τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε ἡ ἀνέγερση τῆς περιφημῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος στό Δουσίκο.

Πέντε χρόνια μετὰ τὴν ἀποπεράτωση τῆς Μονῆς ἀρρώστησε βαριά. Ἄν καὶ ἦταν μόλις 50 ἐτῶν, ὁ ὀργανισμὸς του εἶχε ἐξαντληθεῖ ἀπὸ τὶς συνεχεῖς περιπέτειες καὶ τὴν ἀσταμάτητη δραστηριότητά του πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ποιμνίου του. Ὅταν προαισθάνθηκε ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του, κάλεσε κοντὰ του τοὺς κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς τῆς ἐπαρχίας του, τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές του καὶ παρέδωσε εἰρηνικὸς τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο στίς 15 Σεπτεμβρίου 1540. Ἐνταφιάστηκε στό κοιμητήριο τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς κάποιος Ἀγαρηνὸς ἔκλεψε τὸ ἱερό του λείψανο. Σώθηκε ὅμως μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἡ τιμία κάρα του, ἡ ὁποία φυλάσσεται στό μοναστήρι τοῦ Δουσίκου, τὸ ὁποῖο πλέον εἶναι γνωστὸ καὶ τιμᾶται στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος καὶ ἀκτινοβολεῖ πνευματικὰ στὴν περιοχὴ.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου (15 Σεπτεμβρίου) ἐορτάζεται μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα στό μοναστήρι του ἀλλὰ καὶ στὸν τόπο καταγωγῆς του, τὴν Πύλη Τρικάλων. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς γίνεται λιτανεῖα μὲ τὴν τιμία κάρα τοῦ Ἁγίου καὶ στὴν Καλαμπάκα. Στὰ Τρίκαλα μεταφέρεται ἡ τιμία κάρα τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρεΐτιδος καὶ τότε τελεῖται πανηγυρικὰ ἡ ἐορτὴ τοῦ πολιούχου μὲ ἐπίκεντρο τὸν περιλάμπρο ἱερό προσκυνηματικὸ Ναὸ πού ἔχει ἀνεγερθεῖ πρὸς τιμὴν του.

Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ θαύματα πού ἐπιτελεῖ ἡ τιμία κάρα τοῦ Ἁγίου, ὄχι μόνο στὴν περιοχὴ τῶν Τρικάλων ἀλλὰ καὶ σέ ἄλλες περιοχές, ὅπως στὴ Φιλιππιάδα καὶ στό Μεγανήσι Λευκάδος, ὅπου τιμᾶται ἐπίσης ὡς προστάτης καὶ πολιούχος. Οἱ πρεσβεῖες του στὸν φιλάνθρωπο Κύριο ἔσωσαν τὶς πόλεις αὐτές ἀπὸ ἐπιδημίες ἀλλὰ καὶ καταστροφές στίς γεωργικὲς καλλιέργειες (π.χ. ἀκρίδες). Σέ ἄλλη περίπτωση ἀνομβρίας, μόλις ἔγινε λιτάνευση τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου ἀμέσως ἄρχισε καταρρακτώδης βροχὴ!

Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος ἦταν μιά ἀγκαλιὰ γεμάτη ἀγάπη, συγχωρητικότητα καὶ προσφορά γιὰ τὸν συνάνθρωπο. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη του, πού ξεχειλίζει διαρκῶς καὶ μὲ τὰ θαύματά του συνεχίζει νὰ εὐεργετεῖ τὸν τόπο μας, ἄς μᾶς συγκινήσει κι ἄς μᾶς ἐμπνεύσει. Ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιά ζεστὴ ἀγκαλιὰ. Τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀνοίγεται πρὸς ὅλους καὶ ἐκδηλώνει πλοῦσια τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ!

Νικηφόρος

1. Ὁ τίτλος «ἀρχιεπίσκοπος» στὴ συγκεκριμένη περίπτωση ἀποτελεῖ τιμητικὸ τίτλο τοῦ μητροπολίτου Λαρίσης καὶ δὲν ἀντιστοιχεῖ στὴ σημερινὴ γνωστὴ σημασία τοῦ ὄρου, πού δηλώνει τὸν πρῶτο στὴν ἱεραρχία μετὰξὺ ἐπισκόπων μῆς αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας.

2. Ἡ ἔδρα τοῦ μητροπολίτου Λαρίσης ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος ὡς τὸ 1763 εἶχε μεταφερθεῖ στὰ Τρίκαλα λόγω δυσκόλων συνθηκῶν στὴν τουρκοκρατούμενη Λάρισσα.

Πηγή: Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος, Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης καὶ Τρίκης τοῦ θαυματουργοῦ, (ἐπιμελεῖα πρωτοπρεσβ. Πολυκάρπου Τύμπα), Ἀθῆνα 1971.

«Δέ θά ξαναγίνει». Μ' αὐτή τήν υπόσχεση ἔφευγε πάντα ἀπό τό Γραφεῖο τοῦ Διευθυντῆ καταλυπημένος καί κατακόκκινος.

Ξαναγινόταν ὅμως, κι ἔτσι κάποιος καθηγητής τόν ἔστειλε πάλι στό Γραφεῖο, γιά νά γραφτεῖ στό ποινολόγιο ἢ ποινή του: ἀποβολή... καί ἡ αἰτιολογία της: συμπεριφορά ἀνάρμοστη σέ μαθητή, καί ἡ ἀπολογία του: «Δέν μπόρεσα νά συγκρατηθῶ... δέ θά ξαναγίνει».

Αὐτό ἐπαναλαμβανόταν συχνά πέρυσι. Τή φετεινή σχολική χρονιά ὅμως τά πράγματα ἄλλαξαν. Πέρασε μιά ἐβδομάδα,

«...ΠΙΣΤῶΝ ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ...»

πέρασε δεύτερη, τρίτη... ἕνας μήνας καί δεύτερος κι ὁ Χάρης δέν εἶχε δώσει καμία ἀφορμή γιά τιμωρία.

Ὁ Διευθυντής ρωτοῦσε τούς καθηγητές καί μάθαινε πώς ἡ συμπεριφορά του εἶχε πολύ βελτιωθεῖ. Μιά μέρα τόν κάλεσε στό Γραφεῖο. Πῆγε φανερά θορυβημένος.

— Τί ἔκανα πάλι, κύριε; Δέν ἔγινε τίποτα...

— Ἔγινε κάτι, Χάρη... ἄλλαξες, διορθώθηκες... καί σοῦ ἀξίζουν συγ-

χαρητήρια. Ἀλήθεια, πές μου πῶς τά κατάφερες;

— Ἄ! Αὐτό εἶναι τό μυστικό μου, θά σᾶς τό πῶ ὅμως, ἀπάντησε καί κοκκίνισε πάλι, ἀπό χαρά τώρα. Μόλις ἄρχιζε τό σχολεῖο, τό Σεπτέμβριο, μιά μέρα μᾶς εἶπε ὁ θεολόγος μας ὅτι γιόρταζε ὁ Σταυρός. Ἀφοῦ μᾶς διηγήθηκε τήν ἱστορία αὐτῆς τῆς γιορτῆς, μᾶς εἶπε, ὅταν ἔρχονται δύσκολες ὥρες, νά κάνουμε μέ πίστη τό σταυρό μας, γιά νά γίνεται δική μας ἡ δύναμη τοῦ Ἐσταυρωμένου Χρι-

στοῦ. Ἀπό τότε ὅταν νευριάζω καί μοῦ ἔρχεται νά... φωνάξω... νά χτυπήσω... κάνω τό σταυρό μου καί... ἀλήθεια σᾶς λέω, κύριε, μοῦ περνάει. Σά νά ἔρχεται στήν καρδιά μου αὐτή ἡ δύναμη καί διώχνει μακριά τό κακό.

Τό γεγονός συνέβη πρὶν λίγους μῆνες καί μαρτυρεῖ πῶς 2000 χρόνια οἱ πιστοὶ τοῦ Ἑσταυρωμένου, ζοῦμε τήν ἴδια ἐμπειρία πού ἔγινε ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας: «Σταυρός πιστῶν τό στήριγμα... καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα».

Ἀπό τή στιγμή πού στό ἐπονείδιστο μέσο τῆς θανατικῆς ποινῆς καρφώθηκε τό πανάχραντο Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὄργανο τῆς καταδίκης ἔγινε ὄργανο σωτηρίας. Ὁ προαιώνιος ἀντίπαλός μας τραυματίστηκε, ἀφοπλίστηκε. Ὅλες οἱ δυνάμεις του ἀπογυμνώθηκαν, κατανικήθηκαν καί ἔγιναν ἀνίσχυρες.

«Ὁ σταυρός... ἔδωξε τήν πλάνη, ἐπανάφερε τήν ἀλήθεια, ἔκανε οὐρανό τή γῆ, καί τοὺς ἀνθρώπους, «ἀγγέλους». Χάρη σ' αὐτόν, οἱ δαίμονες δέν εἶναι πιά φοβεροὶ ἀλλά ἄξιοι περιφρόνησης. Ὁ Σταυρός εἶναι τό τρόπαιο στόν πόλεμο κατά τοῦ ἐχθροῦ, ἡ μάχαιρα στήν ἄμυνα κατά τῆς ἀμαρτίας, τό ξίφος μέ τό ὅποιο ὁ Χριστός πλήγωσε τό φίδι.»¹ πού μᾶς δηλητηρίασε.

Ὁ Σταυρός εἶναι «τό σημεῖον τῶν πιστῶν καί ὁ φόβος τῶν δαιμόνων»² δέν ἐνεργεῖ ὅμως μαγικά. Προϋποθέτει τήν ἀπόφαση καί τόν ἀγώνα τοῦ χριστιανοῦ νά ἀκολουθεῖ τόν Ἑσταυρωμένο Λυτρωτή του, σηκώνοντας τό σταυρό τῆς ὑπακοῆς στό θέλημά Του.

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς προτρέπει: Ὅταν βγαίνεις ἀπό τήν ἐξώπορτα αὐτό τό λόγο πρῶτα πές: «ἀποτάσσομαί σοι σατανᾶ καί συντάσσομαί σοι Χριστέ». «Φεύγω ἀπό τήν παράταξή σου σατανᾶ καί γίνομαι δικός σου στρατιώτης Χριστέ».

Αὐτός ὁ λόγος θά γίνῃ ἡ βακτηρία σου, αὐτός καί τό ὄπλο σου, αὐτός ἀπροσμάχητος πύργος γύρω σου. Μαζί μ' αὐτόν τόν λόγο σχημάτισε μέ πίστη καί τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος δέ θά μπορέσει νά σέ βλάψῃ βλέποντάς σε ἀπό παντοῦ ἀσφαλισμένο.

Μ.

1. Ἅγ. Ἰ. Χρυσόστομος.

2. Ἅγ. Κύριλλος Ἱεροσολύμων.

Ἐφόδια πού ρά ἀξίζουν

(Εἰδικά γιά νέους... καί ὄχι μόνο)

— Καλή ἀρχή! Καλή ἐπιτυχία!

Τοῦ εὐχήθηκε ἡ κυρία Μαριάνθη, ἡ καλή τους γειτόνισσα, πού τόν ἀγαποῦσε.

Ἦταν ἡ πρώτη μέρα τῶν Πανελληνίων ἐξετάσεων. Ἡ ἀγωνία του εἶχε χτυπήσει κόκκινο.

— Ἡ Παναγία μαζί σου! συνέχισε ἡ κ. Μαριάνθη καί τοῦ ἔβαλε μία μικρή εἰκονίτσα τῆς Παναγίας στή χούφτα του. Τοῦ ἔδωσε καί ἀγιασμό, τόν σταύρωσε καί μέ λαδάκι ἀπό τόν ἅγιο Νεκτάριο.

Τά δέχθηκε ὅλα εὐχαρίστως.

— Εὐχαριστοῦμε... εἶπε συγκαταβατικά, μέ φανερό ἀμνηχανία, ἡ μητέρα του πού ἦταν καθηγήτρια καί τόν ἔσπρωξε ἑλαφρά πρὸς τό αὐτοκίνητο.

Τό μεσημέρι, ὁ Πέτρος γύρισε χαμογελαστός.

— Ξέρεις, μαμά, σήμερα... μέ αὐτά... τῆς κ. Μαριάνθης ἔνιωθα μία ἡρεμία

ἀλλιώτικη! Μιά σιγουριά! Συγκεντρώθηκα εὐκολα.

Ἡ μικρή αὐτή σκηνή ἐπαναλήφθηκε καί τό ἄλλο πρωῖ... καί τό ἄλλο, ὡς τό τέλος.

— Καλά γράψαμε! Πολύ καλά! Θριαμβολογοῦσε ἡ μητέρα καί, ὅπως συμβαίνει σέ τέτοιες περιπτώσεις, χρησιμοποιοῦσε πρῶτο πληθυντικό.

— Καλά τά πῆγα... βοήθησε ἡ Παναγία, ἔλεγε μέ παιδική ἀπλότητα ὁ νεαρός.

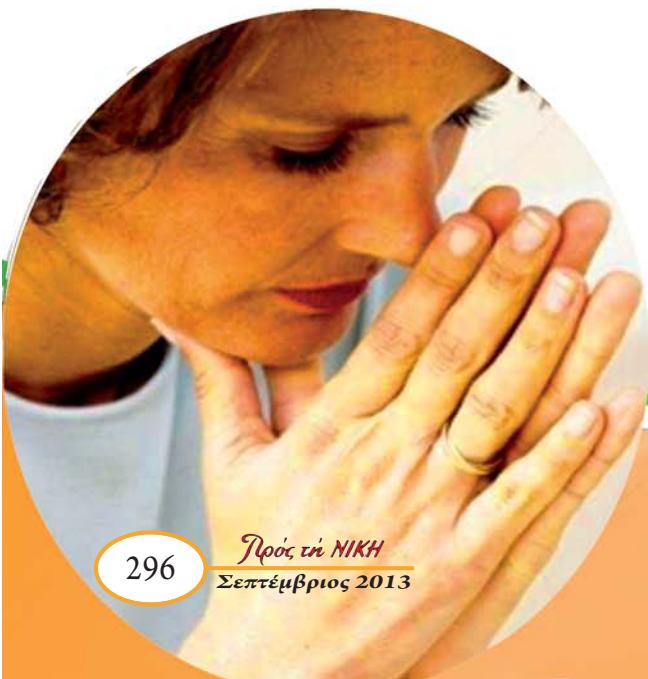
— Βοήθησε πρῶτα ἀπ' ὅλα τό μυαλό σου, τό διάβασμά σου, ἡ καλή σου προετοιμασία! Τόσα λεφτά δώσαμε στά φροντιστήρια! Ὅχι πῶς δέν πιστεύω στό Θεό, στήν Παναγία... ἀλλά... δέν εἶναι καλό γιά σένα νά ἔχεις μειωμένη αὐτοεκτίμηση!

Κοίταξε ὁ Πέτρος τή μητέρα του στά μάτια. ἴσια. Καρφωτά.

— Μάνα, ἐσύ αὐτόν τό δρόμο μέ τόν Θεό δέν μοῦ τόν ἔδειξες, εἶπε.

Κι εἶχε ἡ φωνή του κάτι σάν παράπονο καί σάν καταγγελία...

Κύλησε τό καλοκαίρι, βγῆκαν τά ἀποτελέσματα, πανηγύρισε ὅλη ἡ οἰκογένεια τήν ἐπιτυχία, ἔγιναν οἱ ἐτοιμασίες καί ὁ Πέτρος φεύγει. Ἡ σχολή του, πού ἦταν ἡ πρώτη του ἐπιλογή, εἶναι μακριά.

Ἡ μητέρα του πού αὐτό τόν καιρό
ζοῦσε μέσα στό ὄνειρο —ή χαρά
τῆς νίκης, οἱ συγχαρητήριες ἐπι-
σκέψεις, τά κεράσματα, τά
δῶρα, οἱ ἐτοιμασίες— προσ-
γειώνεται στήν πραγματικό-
τητα. Ὁ Πέτρος της ἀπό αὔριο
θά εἶναι μακριά καί μόνος.
Μόνος του θά κουμαντάρει τή
ζωή του.

— Καί τώρα τί γίνεται; ρωτάει
τόν ἑαυτό της καί τήν τυλίγει ἡ
ἀγωνία.

— «Μάνα, ἐσύ τό δρόμο... δέν μοῦ
τόν ἔδειξες.» Ἀντηκεῖ ἀκόμη ὁ λόγος του
στό μυαλό της. Στήν καρδιά της τόν νιώ-
θει σά δαγκωματιά. Ὅλες οἱ βεβαιότητες
πάνω στίς ὁποῖες εἶχε οἰκοδομήσει τή
ζωή τους φαίνονται ρευστές. Καταρρέουν.
Κάθε μέριμνα ἀνεπαρκής.

Ἦταν καλή μάνα. Ἔκανε ὅ,τι μπορού-
σε. Καί ὅ,τι δέν μπορούσε πολλές φορές.
Ἐκείνη φρόντιζε γιά ὅλα· τόν προσάτευε
ἀπό ὅλα, τόν προλάβαινε, ἔβρισκε λύση
γιά ὅλα... ἔτσι πίστευε τουλάχιστον. Τώρα
δέν θά μπορεῖ ν' ἀπλώσει τό χέρι της νά
τόν φτάσει... νά τόν προφτάσει... νά τοῦ
δείξει τό δρόμο...

— Ἀνάλαβέ τον, Παναγία μου! ψιθυρί-
ζει καί τά μάτια της γεμίζουν δάκρυα.

Φιλάει μέ δέος τήν εἰκόνα τῆς Πανα-
γίας, δῶρο τῆς κ. Μαριάνθης γιά τήν ἐπι-
τυχία τοῦ παιδιοῦ της, καί τή βάζει
προσεκτικά στόν ταξιδιωτικό του σάκκο.

— Ἀνάλαβέ τον, Παναγία μου! Ἐγώ
δέν μπορῶ... δέν ξέρω... δέν ἔκανα ὅ,τι
ἔπρεπε... ὅ,τι ἄξιζε...

— Ἀνάλαβέ τον! Ἐπανέλαβε παραδο-
μένη στή μητρική στοργή τῆς μεγάλης
Μάνας!

Καί δέν εἶχε ἴχνος αὐτοπεποίθησης ἡ
φωνή της!

E.Z.

Από το θησαυρό της γλώσσας μας **Ὁμόηχα, συνώνυμα κ.ἄ.**

Ἡ ἑλληνική γλώσσα ἔχει ἓνα ἀπέραντο λεξιλογικό πλοῦτο καί μπορεί γι' αὐτό νά ἐκφράσει τίς πιό λεπτές ἀποχρώσεις ἐννοίας. Γι' αὐτό καί τό ὅτι τό ἅγιο Εὐαγγέλιο διατυπώθηκε στή γλώσσα αὐτή, ὅταν ὀμιλουμένη στό ἀπέραντο ρωμαϊκό κράτος ἦταν ἡ ἐλληνική, δέν εἶναι γεγονός τυχαῖο ἀλλά ἔργο τῆς θείας προνοίας.

Οἱ Νεοέλληνες χρησιμοποιοῦμε συχνά λέξεις πανάρχαιες ἀπ' αὐτόν τόν μεγάλο θησαυρό, χωρίς συχνά νά γνωρίζουμε τήν ὀρθογραφία τους καί τό ἀκριβές νόημά τους.

Ὁμόηχα

Υπάρχουν πολλές λέξεις ὁμόηχες, πού ὅμως ἡ ἐννοια πού ἐκφράζουν εἶναι διαφορετική, σύμφωνη μέ τήν ἀρχική καταγωγή τους.

Π.χ. ἡ λέξη (τό) **λήμμα** (ἀπό τό ῥ. λαμβάνω) σημαίνει ὅ,τι ἔχω λάβει, ὅπως τό εἰσόδημα,

ἢ πληροφορίες πού δίδονται σέ λεξικό γιά μιά λέξη,

ἢ μιά ἀποδεδειγμένη πρόταση, πού λαμβάνεται στά μαθηματικά ὡς βάση γιά τήν ἀπόδειξη μιᾶς ἄλλης (θεώρημα).

Ἐπίσης (τό) **λείμμα** (λείπω), πού σημαίνει ὅ,τι ἀπομένει, ὑπόλοιπο, λείψανο.

Ἐπίσης (τό) **λήμα** (ῥ. λήω-ῶ= θέλω), πού σημαίνει εὐχή, ἐπιθυμία.

(Τά) **λύματα** (ῥ. λυμαίνομαι= καταστρέφω), πού σημαίνει τά ἀπόβλητα, τά ἀκάθαρτα ὑπολείμματα.

(Τό) **λύμα** (ῥ. λούω= λούζω) ση-

μαίνει ρύπο πού ἐξαφανίζεται μέ τήν πλύση, «ἀποπλύματα».
(ἡ) **λίμα** (ῥ. λιμάζω)= ἡ ὑπερβολική πείνα, ἀχορταγιά, λαιμαργία.
(ἡ) **λίμα** (ῥ. λιμάρω)= λειαίνω μέ τή λίμα (ἐργαλεῖο).

Συνώνυμα κ.ἄ.

Υπάρχουν καί λέξεις συνώνυμες (μέ παραπλήσια ἐννοια), ὅπως καί ἀντίθετες ὡς πρὸς ὀρισμένα σημεία: π.χ. (τά) **ιερά**=αὐτά πού ταιριάζουν στό θεῖο: «Τά τῶ θεῶ ἀνήκοντα».

(τά) **ῥοια**= Τά σπουδαιότερα ἀπό τά ἀνθρώπινα, πού εἶναι συγγενικά μέ τά θεῖα.

ἐταῖρος= ὁ συνεργός, αὐτός πού ὅλα τά μοιράζεται μέ τόν ἄλλον, φίλος (βλ. ἐταιρεία).

φίλος= αὐτός πού συνδέθηκε μέ κάποιον φιλικά σέ κάποιο συμπόσιο.

ξένος= αὐτός πού ἔγινε φίλος μετά ἀπό φιλοξενία.

Γνωστές στά ἀρχαῖα κείμενα οἱ ἐπιφωνήσεις: «ἐταῖρε», «φίλε», «ξένε», καί τό δωρικό «ῶ τάν= φίλε μου!»

θρασύς - θαρραλέος

«Οἱ μέν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσι» - Οἱ θρασεῖς πράττουν τά πάντα χωρίς νά σκέπτονται.

«Οἱ δέ θαρραλέοι μετά λογισμοῦ τούς παραπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσι» - Οἱ θαρραλέοι μέ σκέψη (μέ σύνεση) τούς κινδύνους πού ἐμφανίζονται ἀντιμετωπίζουν χωρίς νά ἐκπλήττονται (χωρίς νά τά χάνουν).

Λ.

Εἰδήσεις μηνύματα

ἀπό τὰ βάθη τῶν χρόνων

Ἀναβλήθηκε ἡ ἀπόφαση «ἐπ' ἀόριστον»

Οἱ Ἕλληνες παλαιά καί τώρα χρησιμοποιοῦν συχνά στίς σχέσεις τους σοφίσματα, διλήμματα¹, λογοπαίγνια.

Ἦταν πολύ γνωστός στήν ἀρχαία Ἀθήνα ὁ περίφημος σοφιστής Πρωταγόρας², πού ἡ ἀμοιβή του γιά νά διδάξει στούς μαθητές του τήν τέχνη τῆς σοφιστικῆς ἦταν ἀκριβή. Ὁ Εὐαθλος, ἕνας πλούσιος νέος, ἔγινε μαθητής του μέ τή συμφωνία νά πληρώσει τά μισά διδάκτρα ἀμέσως καί τά ἄλλα μισά, ἂν κερδίσει τήν πρώτη δίκη στό δικαστήριο.

Ἀφοῦ συμπληρώθηκε ὁμως ἡ κατάρτισή του μέ τή διδασκαλία τοῦ Πρωταγόρα, ἀνέβαλε τήν πληρωμή του χρέους πρὸς τὸ δάσκαλό του.

Τότε, λοιπόν, τόν κατηγορεῖ στό δικαστήριο (καταγγέλλει) ὁ Πρωταγόρας λέγοντας:

–Νέε μου! Ὅπωςδήποτε ὀφείλεις νά μου δώσεις τά χρήματα, εἴτε κερδίσεις εἴτε ὄχι. Γιατί, ἂν μὲν οἱ δικαστές ἀποφασίσουν ἐναντίον σου, ὀφείλεις νά πληρώσεις σύμφωνα μέ τή δικαστική ἀπόφαση. Ἄν ὁμως κερδίσεις, ὀφείλεις κατὰ τή συμφωνία μας νά πληρώσεις τὸ χρέος σου, γιατί κέρδισες τήν πρώτη δίκη.

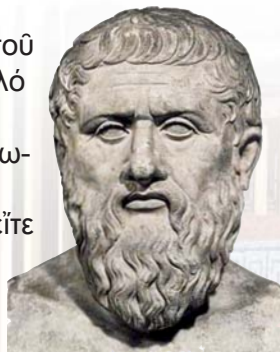
Τὸ δίλημμα αὐτὸ ὡς ἄξιος μαθητής τοῦ Πρωταγόρα τὸ ἀντέστρεψε ὁ Εὐαθλος καί εἶπε:

–Σοφέ μου δάσκαλε! Σέ κάθε περίπτωση δέν ὀφείλω νά πληρώσω αὐτά πού μου ζητᾶς, εἴτε κερδίσω εἴτε δέν κερδίσω τή δίκη. Γιατί, ἂν μὲν κερδίσω, δέν θά πληρώσω τὸ χρέος μου σύμφωνα μέ τήν κρίση τῶν δικαστῶν. Ἄν δέν κερδίσω, καί τότε δέν θά σοῦ δώσω τά χρήματα κατὰ τή μεταξύ μας συμφωνία, γιατί δέν κέρδισα τήν πρώτη δίκη.

Οἱ δικαστές ὕστερα ἀπὸ τὸν παράδοξο αὐτὸ συλλογισμό περιέπεσαν σέ ἀμηχανία καί ἀνέβαλαν γι' αὐτὸ τὸ θέμα τήν ἀπόφαση «ἐπ' ἀόριστον»!

1. Δίλημμα: συλλογισμὸς πού ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἀντιθετικές προτάσεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες ὅποια κι ἂν ἐπιλεγεῖ θά ἔχει ἐξίσου θετικό ἢ ἀρνητικό ἀποτέλεσμα.

2. Πρωταγόρας: Διάσημος σοφιστής ἀπὸ τὰ Ἀβδηρα, σύγχρονος τοῦ Σωκράτη, πού δίδαξε στήν Ἀθήνα Σοφιστική καί Ρητορική κι ἔγραψε πολλὰ ἔργα.

Άληθινή
ιστορία

Γιά τή δύσκολη ύρα μας

*Μ*ας μεγαλώνει ή μάνα μας, τέσσερα αδέλφια. Ό θάνατος του πατέρα, δέκα χρόνια τώρα, μās συνέδεσε σφικτά στό σπιτικό μας. Είμαι τό πρώτο παιδί που «ξεπορτίζει». Πέρασα φέτος Μαθηματικό, στά Γιάννενα. Παραμονή βράδυ που δά 'φρευγα, μās μάζεψε στό καρδιαστικό ή μάνα.

Δέν έχουμε ξαναχωρίσει. Ό μικρός, βουρκωμένος, λέει «...καί πότε δά ξανάρθεις, αδερφούλη;». Πασχίζω νά φανώ άντρας, νά διώσω σκέψεις μελαγχολικές. Ή μάνα, πίο ψυχραιμη, μās χαμογελάει. Μās κερνάει χειροποίητο γλυκό. Τά μικρά δέλουν νά μ' εύχαριστήσουν. Φέρνουν από ένα δωράκι, στυλό, ζυπνητήρι, φακό. Καθώς τά καιρομαι, ακούγεται μέ φράσεις άργές ή μάνα, συγκινημένη πιά:

"Ανά πās στό καλό, αγόρι μου! Θα σ' έχουμε κάθε βράδυ στην προσευχή μας."Έτσι δ' άνταμώνουμε κάθε μέρα!... Θα τό νιώθεις, δά δεις! Κι όπου βρεθείς,

ένα πράγμα νά ξέρεις: Γιά τή δύσκολη ὥρα μας ἔχει παντοῦ ὁ Θεός τούς ἀνθρώπους του!

Ἀπόψε θά σᾶς πῶ μιά ἱστορία πού δέ σᾶς τή διηγήθηκα μέχρι τώρα. Τή φύλαγα γιά τήν ὥρα πού θά χρειάζοταν περισσότερο. Καί θά τή βάλουμε ἐνθύμιο πολύτιμο στήν καρδιά καί στίς ἀποσκευές τοῦ Βασίλη μας:

Θυμᾶμαι, ἡμασταν στό «Θεαγένειο»* μέ τόν ἄρρωστο πατέρα σας, στή Θεσσαλονίκη. Πάνω ἀπό ἐνάμισι μήνα, ἀνήμπορος ἐκεῖνος στό κρεβάτι, κι ἐγώ στήν καρέκλα, δίπλα του... Ἐσεῖς, ὅλα μικρά, πολύ μακριά μας, ἐδῶ, μέ τή συγχωρεμένη τή γιαγιά. Δύσκολες ὥρες...

Κι ἔστειλε γρήγορα ὁ Θεός τόν ἀνθρωπό του: μίαν ἀγνωστή μου καλή κυρία. Ἔμενε πολύ κοντά στό Νοσοκομεῖο. Κι εἶχε αὐτή τήν καλωσύνη: ἀνακούφιζε δυσκολεμένες κυρίες-συνοδοῦς τῶν βαριά ἀρρώστων. Μέ βρῆκε, λοιπόν... Μ' ἔπαιρνε σπίτι της. Μέ ξεκούραζε. Μέ φρόντιζε, μοῦ ἔπλενε τά ροῦχα, τά σιδέρωνε... Μέ παρηγοροῦσε καί μόνον ἡ παρουσία της. Χώρια τά ζεστά της λόγια. Οὔτε ἀδελφῆ μου νά ἦταν!

Συνήθως ἐρχόταν ἀπόγευμα Τρίτης στό «Θεαγένειο». Σήκωνε διακριτικά τήν τσάντα μέ τ' ἄπλυτα. Τήν Πέμπτη τά εἶχε ἔτοιμα, σιδερωμένα! Ἀρκετές ἐβδομάδες...

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τό διάστημα, πέθανε ἀπό ἀνακοπή κι ὁ γιός της. Τό ἔμαθα ἀργότερα. Δέν τό ἤξερα. Δέν τό κατάλαβα, ἔτσι πού ἤμουν δυσκολεμένη. Ἡ ἴδια δέν μοῦ τό εἶπε, οὔτε καί ἄλλαξε τό πρόγραμμα τῶν ἐπισκέψεων της, γιά

νά μή μέ δυσκολέψει! Γιά νά μή νιώσω ἄβολα κι ἀμήχανα... Ὅσο τό σκέφτομαι, τόσο συγκινοῦμαι... Πῶς ἄντεξε, πῶς σήκωσε τό δικό της πόνο τόσο ἀδούρβα, τόσο πνευματικά! Δέν μπορῶ νά λησμονήσω τή στάση της...

Βλέπετε, παιδιά μου, τί ἀνθρωπο ἔβαλε δίπλα μου ὁ καλός Θεός, γιά νά μέ ἀνακουφίσει; Γιά νά μέ διδάξει μέ τόν πιό συγκλονιστικό τρόπο τήν ὑπομονή στά

δύσκολα, τήν ἐλπίδα στό ἔλεός Του, τήν ταπεινή ἀγάπη πού Ἐκεῖνος ἐμπνέει στους ἀνθρώπους του...

Σάν ψέματα ἡ ἱστορία, ἔ; Κι εἶναι ἀληθινή!

.....

–Φεύγεις, ἀγόρι μου... Μή φοβᾶσαι πάντοτε νά θυμᾶσαι: γιά τή δύσκολη ὥρα μας ἔχει παντοῦ ὁ Θεός τούς ἀνθρώπους του. Ἴσως κάποτε, ἂν μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός, νά γίνουμε κι ἐμεῖς οἱ βοηθοί δυσκολεμένων συνανθρώπων μας... Ποιός ξέρει...

Κι ἀπό τώρα, πού μάθατε, νά λέτε στήν προσευχή σας, παιδιά μου:

«Εὐλόγησε, Κύριε, τή δούλη σου Ἐλένη, καί ἀνάπαυσε τό γιό της Παῦλο. Ἀμήν!».

Bacideios

* «Θεαγένειο»: Μεγάλο νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

29 Σεπτεμβρίου 2013 Β' Λουκ. σ' 31-36

ΤΟ ΚΟΡΥΦΑΙΟ ΑΘΛΗΜΑ

«ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν»

Κοῦ ἀρέσουν τὰ ἀκραῖα ἀθλήματα;

Καί σέ ποιόν δέν ἀρέσουν, θά πείς. Ὅχι μόνο ἀρέσουν. γοητεύουν, τραβούν, μαγνητίζουν.

Καί στήν πνευματική ζωὴ ὑπάρχουν ἀθλήματα. Καί τό κορυφαῖο ἀπ' ὅλα μᾶς τό ὑποδεικνύει ὁ Χριστός μας μέ τὰ λόγια Του πού ἀκοῦμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα αὐτῆς τῆς Κυριακῆς.

Ἀρχίζει μέ ἓνα γενικό κανόνα καί προχωρεῖ ἔπειτα στίς κορυφές:

«Ὅπως θέλετε νά σᾶς συμπεριφέρονται οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι ἀκριβῶς νά τούς συμπεριφέρεστε κι ἐσεῖς.

Καί βέβαια αὐτό πρέπει νά τό κάνετε σέ ὅλους. Διότι, ἐάν ἀγαπάτε μόνον ἐκείνους πού σᾶς ἀγαποῦν, ποιά εὐνοια, χάρη, ἀνταμοιβή σᾶς ἀνήκει ἀπό τόν Θεό; Καμία. Ἀφοῦ καί οἱ ἁμαρτωλοὶ τό ἴδιο κάνουν. Κι ἂν δανερίζετε μόνον ἐκείνους ἀπ' τοὺς ὁποίους ἐλπίζετε νά πάρετε πίσω ὅ,τι τοὺς δώσατε, ποιά χάρη καί ἀνταπόδοση ἀπό τόν Θεό σᾶς ἀνήκει; Καμία. Καί οἱ πονηροὶ καί

ἁμαρτωλοὶ δανερίζουν σέ ἄλλους ὁμοίους τους, γιά νά ἔχουν κι αὐτοὶ τὰ ἴδια ὀφέλη καί ἀνταλλάγματα ἀπό ἐκείνους.

«Πλήν ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν»!

Ἐσεῖς ὅμως

ὄχι ἔτσι. Ἐσεῖς

νά ἀγαπάτε

τούς

ἐχθρούς

σας καί νά

τούς εὐεργετεῖτε

καί νά

τούς δανερίζετε

χωρίς

νά περιμένετε

τίποτε γιά ἀντα-

πόδοση. Τότε ὁ μι-

σθός σας, ἢ ἀνταμοιβή σας

ἀπό τόν Θεό θά εἶναι πολὺ μεγάλη.

Θά ἀνακηρυχθεῖτε κατὰ χάριν παιδιὰ

τοῦ Θεοῦ, θεοὶ δηλαδή κατὰ χάριν κι

ἐσεῖς, ἀφοῦ θά μοιάζετε πνευματικά μέ

Ἐκεῖνον. Διότι κι Αὐτός δέν παύει νά

εἶναι καλός καί εὐεργετικός στοὺς

«πλήν ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν». Ἐέρεις τί σημαίνει τό «πλήν»; Σημαίνει ὅτι αὐτό δέν ἀποφασίζουν νά τό κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὅπως ἀκριβῶς καί μέ τὰ ἀκραῖα ἀθλήματα λίγο ἀσχολοῦνται.

άνθρωπος τούς πονηρούς, πού δείχνουν άχαριστία και χλευάζουν τίς τόσες εϋεργεσίες Του.

Νά γίνεστε λοιπόν “οικτίρμονες”, σπλαχνικοί πρós τούς συνανθρώπους σας και συμπονετικοί στις δυστυχίες και ανάγκες τους, όπως και ο ούράνιος Πατέρας σας είναι σπλαχνικός σέ όλους».

* * *

**«πλήν αγαπάτε
τούς έχθρούς ύμών».**

Ξέρεις τί σημαίνει τό «πλήν»; Σημαίνει ότι αυτό δέν αποφασίζουν νά τό κάνουν όλοι οι άνθρωποι. Όπως ακριβώς και μέ τά άκραια άθλήματα λίγιοι άσχολούνται. Πολλοί άθλούνται στόν κλασικό στίβο, όμως λίγιοι είναι αυτοί πού άσχολούνται μέ τόν αϊωροπτερισμό, τήν αναρρίχηση, τήν κατάδυση.

Οι πολλοί αγαπούν εκείνους πού τούς αγαπούν. Έ, και τί; Συνηθισμένα πράγματα, συμβατικά. Ό Χριστός θέλει από τούς δικούς Του νά ξεχωρίζουν από τούς άλλους, όχι για νά κάνουν έντύπωση, αλλά για νά είναι σέ θέση νά φεύγουν άπ' τή γή, νά ξεκολλούν από τά δεσμά του κόσμου, νά πετάνε στις ούράνιες σφαίρες, όπως οι άετοί, έλεύθεροι, μεγαλοπρεπείς, δυνατοί!...

Σκέψου, για παράδειγμα, τί μεγαλειό είναι νά πείς επαινετικά λόγια σέ μιá παρέα για κάποιον ό όποίος έχθές

σέ κατηγορήσε. “Η νά ξέρεις ότι σέ άπεχθάνεται, ή ακόμα νά σου έχει προξενήσει κακό, βλάβη, ζημιά, και σý νά βρείς τρόπο νά τόν εϋεργετήσεις, χωρίς ένδεχομένως και νά καταλάβει ότι έσύ είσαι πού τόν

εϋεργέτησες. Είναι ή δέν είναι, όχι άκραίο, αλλά κορυφαίο άθλημα; Αναρρίχηση είναι στην πιό ψηλή κορυφή του κόσμου, πάνω κι από τό Έβερεστ, στην

κορυφή του Γολγοθά, εκεί πού άκούστηκαν τά λόγια του Έσταυρωμένου «Πατέρα μου, συγχώρα

τους...». Κατάδυση είναι στα βάθη του ώκεανού τής αγάπης, εκεί πού τά νερά δέν ταραζονται από κυματισμούς, εκεί πού τά αισθήματα δέν μεταβάλλονται από παράγοντες έξωτερικούς.

* * *

**«πλήν αγαπάτε
τούς έχθρούς ύμών».**

Τί λές; Είσαι για τό κορυφαίο αυτό άθλημα;

Διάλεξε

ἐσύ

πρῶτος

Φωνές δυνατές μαζί με τὰ βελάσματα καί τὰ μουγκανητά τῶν ζῶων ἀκούγονται κάθε μέρα στήν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, στό νοτιότερο μέρος τῆς Χαναάν. Εἶναι οἱ βοσκοί τῶν πολυπληθῶν κοπαδιῶν τοῦ Ἄβραμ* καί τοῦ ἀνεψιοῦ του Λῶτ πού φωνάζουν. Δέν εἶναι φωνές πού ὀδηγοῦν τά ζῶα τους. Εἶναι ἄγριες, διεκδικητικές φωνές. Εἶναι διαπληκτισμοί. Εἶναι καυγάδες...

Ξεκινοῦσαν κάθε πρῶί οἱ βοσκοί τοῦ Ἄβραμ καί τοῦ Λῶτ ὀδηγώντας τά ζωντανά τους στή βοσκή. Καί σάν καλοί ποιμένες φρόντιζαν νά βροῦν τά καλύτερα βοσκοτόπια. Νά τραφοῦν τά ζῶα, νά εὐχαριστηθοῦν οἱ κύριοί τους.

Ἐκεῖ, στή βοσκή καί στήν προσπάθειά τους νά ἐξασφαλίσουν τά καλύτερα γιά τά κοπάδια τους, ἄρχισε ὁ καυγάς:

— Ὅχι ἐδῶ, φώναζαν οἱ βοσκοί τοῦ Λῶτ, στούς βοσκούς τοῦ Ἄβραμ. Ἐδῶ ἤρθαμε ἐμεῖς... Πάτε ἄλλοῦ τά ζῶα σας, παραπέρα...

— Γιατί ὄχι καί μεῖς ἐδῶ; Τοῦ Ἄβραμ τά κοπάδια προηγούνται. Πρῶτα αὐτά, ὕστερα τοῦ Λῶτ.

«Καί ἐγένετο μάχη», ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή (Γεν. 14', 70) ἀνάμεσα στούς βοσκούς τοῦ Ἄβραμ καί τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Γύριζαν τό βράδυ στούς κυρίους τους καί ἐξιστοροῦσαν τούς καυγάδες τους καί κατηγοροῦσαν οἱ μὲν τούς δέ. Ὁ Λῶτ ἐνιωθε νά μή τοῦ φτάνει ἡ γῆ, ἀσφυκτιοῦσε, γίνονταν ἐπιθετικός, καί ἡ ἀπληστία του ἦταν φανερή. Καί εἶχε πολλά ὑπάρχοντα, σημειώνει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅπως ἄλλωστε καί ὁ θεῖος του, ὁ Ἄβραμ. Σιγά σιγά ἡ ψυχρότητα πῆγαινε νά καταλάβει τούς δύο συγγενεῖς... Δέν τούς χώρισε ἡ φτώχεια καί οἱ κόπιοι τῶν πολλῶν μετακινήσεών τους πάνε τώρα νά τούς χωρίσουν τά πλούτη.

Ὁ Ἄβραμ, «ὁ ταπεινός καί ψυχραίμος καί φιλειρηνικός» ἔβλεπε τόν κίνδυνο πού τούς ἀπειλοῦσε: Νά φιλονεικήσουν οἱ δύο τους, νά σπάσει ἡ ἀγάπη τους. Αἰσθάνονταν καί τούς εἰδωλολάτρεις φιλοπόλεμους κατοίκους τῆς Χαναάν, τούς Χαναανίους καί Φερεζαίους, νά καιροφυλακοῦν καί νά εἶναι «ἔτοιμοι νά ὀρμήσουν ἐναντίον τοῦ δικαίου», ὅταν θά τόν εὔρισκαν σέ ὦρα ἀδυναμίας. Ἐβλεπε μιά πυρκαϊά νά φουντώνει καί ἔπρεπε νά τή σβήσει...

Πῆρε ὁ μεγαλύτερος, ὁ Ἄβραμ, τόν ἀνεψιό καί τοῦ εἶπε τοῦτα τά σοφά λόγια:

— Εἶμαστε ἄνθρωποι κι εἶμαστε συγγενεῖς. Δέν πρέπει νά μαλώνουμε ἐμεῖς, οὔτε οἱ βοσκοί μας. Κοίταξε, ὅλος αὐτός ὁ τόπος εἶναι στή διάθεσή σου. Διάλεξε, Λῶτ, ἐσύ πρῶτος. Ἄν πᾶς ἀριστερά, ἐγώ θά πάω δεξιά. Ἄν πάλι θέλεις τόν τόπο πού εἶναι στά δεξιά μας, ἐγώ θά ἀρκεσθῶ σ' αὐτόν πού εἶναι ἀριστερά μας.

Κοίταξε ὁ Λῶτ μέ προσεκτικό βλέμμα τόν τόπο ὅλο. Ὁ Ἰορδάνης ποταμός κυλοῦσε τά νερά του κι εἶχε φτιάξει τήν περιοχή σάν τόν παράδεισο τοῦ Θεοῦ. Εὐφορη γῆ, καταπράσινη, πλούσια. Ἄπληστο τό μάτι τοῦ Λῶτ, οὔτε πού σκέφθηκε νά ἀφήσει τόν προστάτη του νά πεί πρῶτος τήν προτίμησή του. Χωρίς σεβασμό καί σύνεση διάλεξε! Τί; Μά τήν εὐφορη κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ!...

Καί ἔφυγε, χωρίστηκε ἀπό τόν θεῖο του. Πού πήγε; Στά Σόδομα. Ἐκεῖ ἔστησε τή σκηνή του. Γιά νά εἶναι πλούσιος τήν προτίμησε τήν περιοχή. Καί ἔβαλε τόν ἑαυτό του σέ ἀφάνταστους πειρασμούς, ἱκανούς νά τόν χωρίσουν ἀπό τόν Θεό.

Ἔμεινε ὁ Ἄβραμ στή Χαναάν. Οἱ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ στόν σπουδαῖο αὐτόν ἄνθρωπο διαδέχονταν ἡ μία τήν ἄλλη. Μιά σχέση στερεῆς πίστεως, ξέχειλης εὐγνωμοσύνης καί βαθιάς ἀγάπης πρὸς τόν Θεό ἀναπτύσσεται συνεχῶς στήν ψυχή του. Γίνεται «ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ»!

Ἄπληστος ὁ Λῶτ. Καί ἡ ἀπληστία του τόν κάνει διεκδικητικό, ἀγενή καί ἀγνώμονα. Διαλέγει τά καλύτερα σέ βάρος τοῦ εὐεργέτη του. Καί «ἐξασφαλίζει» γιά τόν ἑαυτό του προβλήματα, τήν πληρωμή τῆς ἀδικίας του.

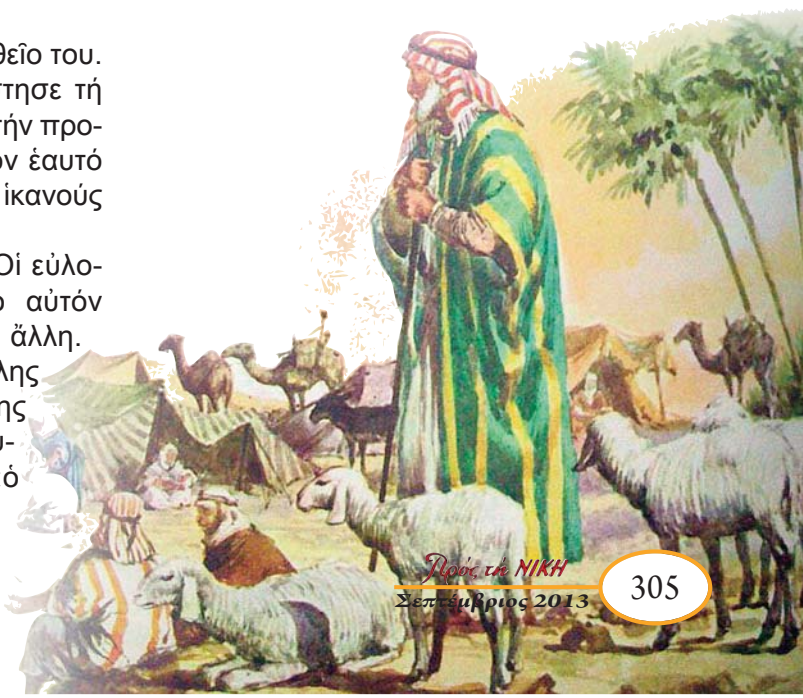
Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὁ Ἄβραμ. Γι' αὐτόν ὁ πῖο μέγανος πλοῦτος εἶναι ἡ φιλία τοῦ Θεοῦ πού δέ θέλει νά τή χάσει ὄχι μόνο γιά τά καλύτερα βοσκοτόπια ἀλλά, ὅπως θά ἀποδειχθεῖ ἀργότερα, γιά ὅ,τιδήποτε πολῦτιμο πάνω στή γῆ. Καί κληρονομεῖ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί τόν ἐπίζηλο τίτλο «ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ».

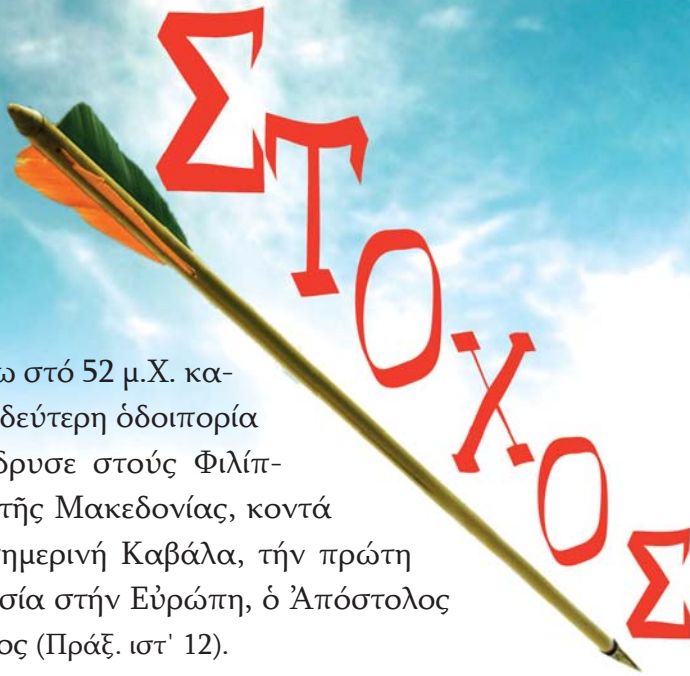
Καί κάτι ἀκόμα, γιά κάθε πιστό:

Οἱ ὅποιες διαφορές μας δέ θά ὀδηγοῦσαν σέ διενέξεις καί μάχες καί θά εἶχαμε τό πολῦτιμο ἀγαθό τῆς εἰρήνης καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἂν διαθέταμε τίς ἀρετές τοῦ μεγάλου Ἄβραμ: Τήν ἀνιδιοτέλεια, τήν ταπείνωση, τήν ἀγάπη, τήν αὐταπάρνηση καί τήν τόλμη νά παραιτηθοῦμε ἀπό «δικαιώματα». Αὐτό διδάσκει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

ω.

* Ἄβραμ καί, μεταγενέστερα, Ἄβραάμ (Γέν. ιζ', 5): Πρόκειται γιά τό ἴδιο γνωστό πρόσωπο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γενάρχη τῶν Ἑβραίων.

Γύρω στο 52 μ.Χ. κατά τη δεύτερη όδοιπορία του ίδρυσε στους Φιλίππους της Μακεδονίας, κοντά στη σημερινή Καβάλα, την πρώτη εκκλησία στην Εύρώπη, ο Άπόστολος Παῦλος (Πράξ. ιστ' 12).

Λίγα χρόνια αργότερα, φυλακισμένος στη μακρινή Ρώμη (γύρω στο 62 μ.Χ.) γράφει μία επιστολή προς τους Φιλιππησίους, στην οποία τους συμβουλεύει και τους δίνει οδηγίες για την πορεία τους. Κοντά στ' άλλα τους λέει:

**«Σᾶς ἀπευθύνω καί μιά
ἄλλη προτροπή, ἀδελφοί μου·
ὅσα ἐστίν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά,
ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά,
ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα,
εἴ τις ἀρετή καί εἴ τις ἔπαινος
ταῦτα λογίζεσθε».**

(Φιλ. δ', 8)

Τούς μιλάει μέ ἔγνοια κι ἀγάπη ὁ δάσκαλός τους, ὁ Άπόστολος τῶν ἐθνῶν.

Ὁ λόγος του ἀγιασμένος καί διαχρονικός, ἐπίκαιρος καί διαφωτιστικός πάντα, μπορεῖ καί γιά μᾶς νά γίνει προτροπή γιά ἀγώνα, στόχος γιά πορεία ἀνοδική, καθώς βρισκόμαστε σέ μία

νέα ἀρχή, καθώς μία καινούρια χρονιά ἀνοίγεται μπροστά μας.

Νά συλλογίζεστε, νά σκέφτεστε, νά ἀπασχολεῖτε τή διάνοιά σας καθημερινά μέ πράγματα πού πραγματικά ἀξίζουν. Μέ ὅσα εἶναι **ἀληθινά**, ἔχουν δηλαδή σχέση μέ τήν ἀλήθεια καί τήν ἀρετή.

Νά σκέφτεστε **τά σεμνά**, ὅσα δηλαδή προέρχονται ἀπό τήν ἠθική τοῦ εὐαγγελίου καί προκαλοῦν τό σεβασμό. Ἡ σεμνότητα εἶναι ἀκριβό στολίδι καί δυσεύρετο, γι' αὐτό καί ἀποδεικνύεται πολύτιμο στή ζωή. Κάνει τόν ἄνθρωπο ἐλκυστικό καί ἀγαπητό στους γύρω του.

“Όσα είναι **δίκαια**, χωρίς δηλαδή να αφήνουν περιθώριο έκμεταλλευσης και άδικίας, αυτά να σκέφτεστε. Σ’ έναν κόσμο που φαίνεται να υπερισχύει ή άδικία, ή διαφθορά, ή έκμετάλλευση των αδυνάτων, ο Άποστολος του Θεού προτρέπει να σκεφτόμαστε τα δίκαια, να ζοῦμε επομένως με τιμότητα, με δικαιοσύνη, διότι αυτό μᾶς βοηθάει να κρατᾶμε τὴν ἀνθρωπιὰ μας.

“Όπως ἐπίσης και τὰ **ἀγνά** να σκέφτεστε, αυτά που είναι καθαρά και στά ἐλατήριά τους ἀκόμα. Ἄγνά δηλαδή ἀμόλυντα ἀπό τὴν ἀμαρτία, ἡ ὁποία εἰσδύει στήν ψυχή ὑποῦλα και σιγά σιγά ἀπό τίς πόρτες τῶν αἰσθήσεων, ὅταν τίς ἀφήνουμε ἀπρόσεκτα ἀνοιχτές και ἀφύλαχτες.

“Όσα είναι **προσφιλή**, ἀγαπητά, ἐπιθυμητά και εὐχάριστα στοὺς καλοὺς και ἀγαθοὺς ἀνθρώπους και στό Θεό, αυτά να συλλογίζεστε.

Ἄλλά και τὰ **ἄξια καλῆς φήμης**, δηλαδή αυτά που ἀξίζουν τιμή και ἐπιβράβευση, και ὅ,τι ἄλλο ἔχει σχέση με καλό ἔργο και ἀρετή, και ὅ,τι ἀξίζει να ἐπαινεῖται, αυτά να σκέφτεστε και να προσέχετε, ὥστε να τὰ ἐφαρμόζετε στή ζωή σας.

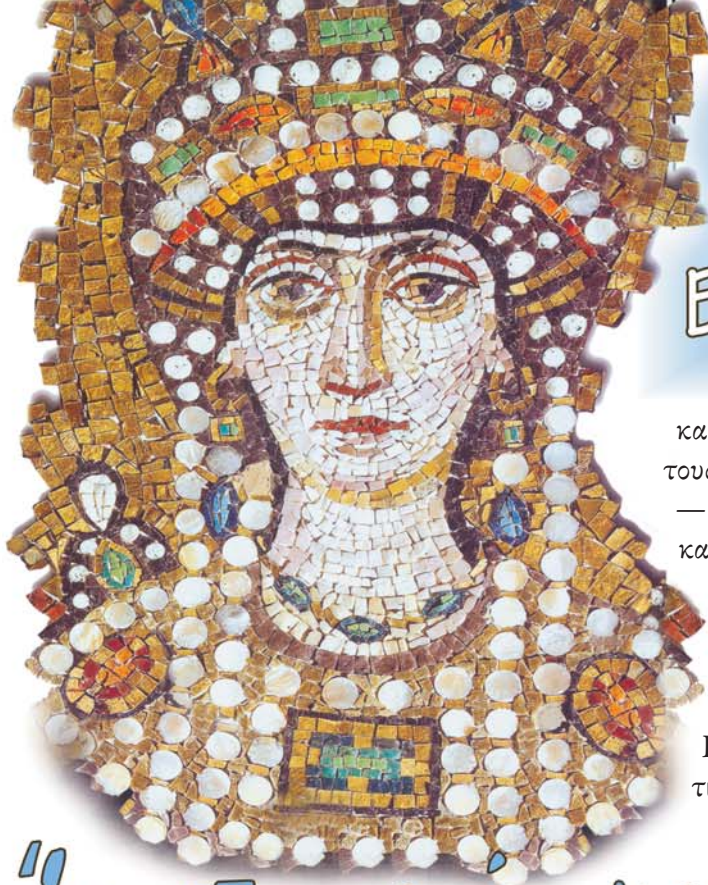
Τότε ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ Θεός τῆς εἰρήνης θά εἶναι μαζί σας.

ΣΤΟΧΟΣ

*Στή νέα χρονιά
τ' ἀληθινά και τὰ σεμνά,
τά δίκαια και τὰ ἀγνά,
τά εὐφημα και τὰ ἐπαινετά,
ὅσα ἀνεβάζουν ψηλότερα τό νοῦ
και ὅσα κρατοῦν καθαρή
και ἀμόλυντη τὴν ψυχή,
αὐτά να σκέφτεσαι.
αὐτά να πράττεις!*

Ε.Π.

Ὁ λόγος
ἔχει δύναμη

Β'

— Νικα! Φώναζαν με ἄγριες κραυγές
καί κατέστρεφαν ὅ,τι ἔβρισκαν μπροστά
τους.

— Φωτιά, φωτιά στό Πραιτώριο! ἀκούστη-
καν κάποιες τρομαγμένες φωνές.

Ὁ ἄνεμος γρήγορα μετέδωσε τίς φλό-
γες καί σέ λίγο καίγονταν καί ὁ παλαιός
ναός τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Καί τά λου-
τρά τοῦ Ζεῦξίππου... Καί ἡ Ἁγία
Εἰρήνη... Καί πολλά μέγαρα καί ἀρχον-
τικά πλουσιῶν...

Ἰουστινιανός καί Θεοδώρα

Θά φύγει. Τό ἀποφάσισε. Χάθηκαν ὅλες οἱ
ἐλπίδες. Ἐξί μέρες τώρα οἱ στασιαστές κατα-
στρέφουν τήν Πόλη... Τρόμος καί ἀναρχία...

Ναί, ὁ Ἰουστινιανός θά φύγει! Θά ἐγκατα-
λείψει τή Βασιλεύουσα, γιά νά σωθεῖ...

Οὔτε κατάλαβε πῶς ἐξελιχθηκαν τά γεγο-
νότα. Ἦταν Δευτέρα, 13 Ἰανουαρίου, 523
μ.Χ., ὅταν ξέσπασε ἡ ταραχή στόν Ἰππόδρομο.
Ἡ μερίδα τῶν Πράσινων διατύπωσε κάποια
παράπονα, ἀκούστηκαν καί λέξεις ὑβριστικές.
Οἱ Βένετοι ἐρεθίστηκαν καί διαπληκτίσθηκαν
μαζί τους. Ὁ Αὐτοκράτορας τότε, γιά νά τοῦς
ἡσυχάσει, θέλησε νά τιμωρήσει τοῦς πρωται-
τίους καί ἀπό τίς δύο μερίδες. Ἀλλά οἱ φατρίες,
ἀντί νά ἡρεμήσουν, συνέπραξαν μεταξύ τους
καί ἡ στάση στόν Ἰππόδρομο ἐξελιχθηκε σέ
ἐπανάσταση. Τό μανιασμένο πλῆθος τῶν τα-
ραχοποιῶν ξεχύθηκε στούς δρόμους τῆς Πρω-
τεύουσας.

Φλόγες, καπνός καί πάταγος... Οἰκοδομές
ἐπεφταν. Ἡ Πόλη λεηλατοῦνταν.

Ὁ Ἰουστινιανός βρισκόταν κλεισμένος στά
ἀνάκτορά του. Εἶχε ἀντικαταστήσει τά μέλη
τῆς Κυβερνήσεως, τόν Ὑπουργό τῆς Δικαιο-
σύνης Τριβωνιανό, καί τόν Ὑπουργό τῶν
Οἰκονομικῶν Ἰωάννη Καππαδόκη, ἀλλά ἀντί
νά κατευνάσει τά πνεύματα, ἔκανε τήν κατά-
σταση χειρότερη. Ἦταν πιά φανερό. Οἱ ἐπα-
ναστατημένοι εἶχαν στραφεῖ ἐναντίον του.
Ἔσυραν μέ τή βία ἕναν στρατιωτικό, τόν Ὑπά-
τιο, καί τόν ἀναγόρευσαν Αὐτοκράτορα. Τοῦ
πέρασαν καί χρυσό περιδέραιο στό λαιμό. Τοῦ
ἔδωσαν καί αὐτοκρατορικό χιτῶνα...

Ὅταν φοροῦσε τό στέμμα ὁ Ἰουστινιανός, δέν
θά μπορούσε μέ τίποτα νά φαντασθεῖ ὅτι πέντε
χρόνια μετά, στά 532 μ.Χ., θά ἀντιμετώπιζε τέ-
τοια ἀνταρσία, πού θά τοῦ στοιχίζε τό θρόνο...

Μέσα στον πανικό του ο παντοδύναμος Αύγουστος σκεπτόταν να φύγει στην Ήρακλεια της Θράκης, για να ανακτήσει από εκεί την Κωνσταντινούπολη, αν μπορούσε... Είχε μάλιστα αρχίσει να φορτώνει τα πολύτιμα σκεύη στα πλοία...

Στο τελευταίο Συμβούλιο θα ανακοίνωνε την απόφασή του.

Κανέναν δεν τόλμησε κάτι να του αντιτάξει. Οί στρατιωτικοί κάθονταν φοβισμένοι στις θέσεις τους. Κι ο Αυτοκράτορας έντρομος, αξιολύπητος έτοιμαζόταν για τη φυγή.

Τότε όμως έγινε κάτι που τον ταρακούνησε.

Σηκώθηκε ορθια η Βασίλισσα. Το ώραίο της πρόσωπο είχε μια στιβαρότητα. Ψύχραιμη πήρε το λόγο και είπε:

— Αύγουστε, δεν συμφωνώ! Κι αν ακόμα η φυγή ήταν ο μόνος τρόπος για να σωθούμε, θα τη θεωρούσα ασύμφορη! Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να πεθάνει, κι ο βασιλιάς δεν πρέπει ποτέ να ανεχθεί να γίνει φυγάς!

Ολοι αναθάρρησαν. Και η γενναία Θεοδώρα συνέχισε με σθένος:

— Αν θέλεις, Βασιλιά, να σωθείς, είναι το πιό εύκολο πράγμα. Και χρήματα πολλά έχουμε, να και η θάλασσα, να και τα πλοία. Συλλογίσου όμως, μήπως, όταν θα έχεις πια σωθεί, σκεφθείς ότι ήταν προτιμότερος ο θάνατος...

Αυτά είπε η Βασίλισσα.

Ο Ίουστινιανός κοίταξε το βλέμμα της που πετούσε σπιθές. Τη θαύμαζε ώρες ώρες την ήρωική Θεοδώρα, την ανδρεία γυναίκα. Τη θαύμαζε και εκτιμούσε τη συνετή της σκέψη.

Έσκυψε για λίγο το κεφάλι. Ήταν σαν να ξυπνούσε από λήθαργο. Ο φόβος του άρχισε να υποχωρεί και έδινε τη θέση του στη φρόνηση.

Είχε δίκιο η Βασίλισσα. Δεν επιτρέπεται σε ένα Βασιλιά να είναι δειλός! Καλύτερα να θυσιασθεί μένοντας στη θέση του παρά να ζήσει μέσα στην ντροπή. Και ύστερα, είχε ευθύνη

για το λαό του. Θα τον άφηνε απροστάτευτο στο μένος του όχλου;

Πάλεψε με τα συναισθήματά του. Σέ λίγο έλειψε μέσα του κάθε δισταγμός. Η πίστη στο καθήκον ορθώθηκε μπροστά του. Είχε χρέος ιερό να αποκαταστήσει την τάξη και την ειρήνη στην επαναστατημένη πόλη.

Σηκώθηκε με απόφαση.

— Θα μείνω! είπε, και κοιτάξε με εύγνωμοσύνη τη Βασίλισσα. Θα μείνω εδώ, κι ως πεθάνω!

Σέ λίγο με αυτοκρατορική έντολή οι δυο γενναίοι στρατηγοί Βελισάριος και Μούνδος επέβαλαν την τάξη με τα όπλα. Το τίμημα ήταν βαρύ. Χιλιάδες στασιαστές έχασαν τη ζωή τους, και αποκαταστάθηκε η τάξη και η ασφάλεια. Ο Ίουστινιανός ήταν και πάλι ο πανίσχυρος Αυτοκράτορας.

Αυτή την ώρα δεν θα κρίνουμε τον τρόπο με τον οποίο επιβλήθηκε τελικά η τάξη στο κράτος. Μας φαίνεται αδιανόητος. Άλλωστε οι έποχές μας είναι τόσο διαφορετικές.

Θα μείνουμε μόνο στο λόγο της Βασίλισσας Θεοδώρας. Στόν εμπνευσμένο από το ιδανικό της θυσίας και της αφοσίωσης στο καθήκον λόγο της, που τελικά έσωσε την Πόλη απ' την ολοκληρωτική καταστροφή. Στο λόγο της, που έδωσε θάρρος στόν φοβισμένο Αυτοκράτορα και του άνοιξε το δρόμο για να ανοικοδομήσει και πάλι την Πόλη και να δημιουργήσει το χρυσό αιώνα του Βυζαντίου.

Τέτοιοι λόγοι μένουν στην Ίστορία σαν ιερή παρακαταθήκη. Μένουν, για να μας θυμίζουν ότι τα λόγια που εμπνέονται από τις αξίες και τα ιδανικά έχουν δύναμη.

Νεφέλη

Δέν τὴν ζέχασε

Ὁ παππούς μου, ἑβδομηντάχρονος σήμερα, ὀρφάνεψε στά δεκατρία. Ἔχασε τὸν πατέρα του πού ὑπεραγαποῦσε. Ἐναν ἄνθρωπο τολμηρό, δημιουργικό, πολὺπλευρο κι ἀκόμη μέ τίς ὥρες προσευχόμενο. Ποιὸς τοῦ ἔχε μάθει τοῦ πατέρα του νά προσεύχεται δέν ξέρει νά μᾶς πεῖ ὁ παππούς. Ἄλλωστε ὁ πατέρας του ἔζησε σάν παιδί σέ τουρκοκρατούμενη ἀκόμη ἐπαρχιακή μακεδονικὴ πόλη*. Ἦξερε ὁμως νά μαθαίνει στὸν παππού μου πῶς νά βρῖσκει αὐτὰ πού ἔλεγαν στὴν Ἐκκλησία ἀπ' τὴ Σύνοψη, τὸν ἄφηνε νά πάει στό κατηχητικὸ πού γινόταν στὴν πόλη κι ἄς μὴν τό πολυῆθελε ἡ μητέρα του, ἡ προγιαγιά μου, πού ἄλλα θεωροῦσε πιό σπουδαῖα.

Σάν πέρασε ὁ πρῶτος χειμῶνας τῆς ὀρφάνιας του -ἀνεύθυνος ἢ ἀπροστάτευτος δέν ἔνιωθε ποτέ του ὁ παππούς μου- κι ἔμπαινε ἡ καινούργια σχολικὴ χρονιά ἤθελε μέσα του κάτι νά κάνει. Ἦταν καλὸς μαθητὴς, ἄς ποῦμε πρῶτος. Δέν θυμᾶται νά μᾶς πεῖ πῶς ὀδηγήθηκε στό νά ἐπιθυμεῖ νά κοινωνήσει. Εἶχανε στὴν ἐπαρχιακὴ πόλη ὅπου μεγάλωνε ἕναν κληρικό, πνευματικό, πού τὸν τιμοῦσε ὁ πατέρας του. Τὸν ἀγαποῦσε καί γι' αὐτὸ ὁ

παππούς μου. Πάντως θυμᾶται πῶς ἐτοιμάστηκε νά κοινωνήσει.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, -δεκαετία τοῦ '50- σέ ἐπαρχιακὴ πόλη, νά κοινωνήσει ἕνα παιδί δέν ἦτανε συνηθισμένο. Ἔφερε κάποιες ἀντιρρήσεις καί ἡ μητέρα του γιὰ τό τί θά πεῖ ὁ κόσμος. Εὐθιχτο καί ὀρμητικὸ παιδί ἐκεῖνος ἀντιμίλησε κι ὕστερα παιδευότανε μέσα του τί νά κάνει...

Ὡς τό βράδυ εἶπε στή μάνα του *συγγνώμη* καί πῆγε τό ἄλλο πρωί, Κυριακὴ, στὴν Ἐκκλησία. Θυμᾶται πῶς, ὅταν πλησίασε μέ κάποιο φόβο στό Ἅγιο Βῆμα, ὁ ἱερέας τῆς ἐνορίας του ζαφνιαστικέ. Δέν κοινωνοῦσε τότε γιὰ πολλές συνέχεια Κυριακές κανένας. Μόνο τῆς Παναγίας, τὰ Χριστούγεννα, τό Πάσχα, τὴ Μεγάλη Πέμπτη κοινωνοῦσανε οἱ ἄνθρωποι.

Μιλᾶμε γιὰ ἐπαρχιακὴ πόλη, οὔτε πενήντα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ 1912 ἀπὸ τὴν τουρκικὴ σκλαβιά.

Τόν κοινώνησε μετά τό «Δί' εὐ-
χῶν...» ὁ ἱερέας. Κοινώνησε ἓνα
παιδί, πού ὁ Θεός τοῦ ἔβαλε τήν
ἐπιθυμία νά θέλει, νά πάει, ὅπως ἦ-
τανε, παιδί τῆς ἐποχῆς του, γιά νά
κοινωνήσει.

Ἄπό τόν Ἰαννίη, τήν ἐνορία
τους, γιά νά πάει ὡς τό σπίτι ἦταν
ἓνας δρόμος λοξός, στενός,
στρωμένος, καλντερίμι. Ἔτρεχε
ἔτρεχε, σχεδόν χοροπηδοῦσε. Δέ
βιαζότανε νά πάει σπίτι τους -μᾶς
ἔλεγε- ἀλλά εἶχε μέσα του μιά
χαρά ἀσυγκράτητη, πρωτό-
γνωρη, πού δέν τήν ξέχασε ποτέ
του.

Ἔστερα ὁ παπούς μου ἔμαθε
γράμματα, ἔμαθε καί λίγα «γράμ-
ματα πνευματικά», ὅπως λέει,
ἀλλά τήν προτροπή τοῦ Κυρίου
νά καίρεστε, νά γίνετε σάν τά παι-
διά, μᾶς λέει ὅτι τήν καταλαβαίνει,
ὅταν θυμᾶται ἐκείνη τή Θεία Κοι-
ωνία, ἐκείνη τή χαρά, πού δέν
τήν ξέχασε ποτέ του!

Γ.

* Κρατήθηκε ἡ ἀνωνομία τῆς πόλης, γιά νά ἐξα-
σφαλιστεῖ ἡ ἀνωνομία τῶν προσώπων.

Θερμά συχαρητήρια

γιά ὅσους/ὅσες εἶχαν τή
χαρά τῆς ἐπιτυχίας τους
σέ κάποια Ἀνώτερη ἢ
Ἀνώτατη Σχολή τῆς Πατρίδας μας.

Γιά ὅσους/ὅσες θά χρειασθεῖ νά μετακινηθοῦν σέ
ἄλλο τόπο,

τό «Πρός τή Νίκη» θυμίζει
μιά ξεχωριστή διευκόλυνση -μιά εὐλογία τοῦ
Θεοῦ:

Τά Χριστιανικά Φοιτητικά Οἰκοτροφεία, στίς με-
γαλύτερες πόλεις τῆς Πατρίδας μας.

Περιβάλλον πολιτισμένο, φιλικό, μέ οικογενει-
ακή θαλπωρή, μέ παρουσία Χριστοῦ, μέ πνευμα-
τικούς προσανατολισμούς.

Μιά «γωνιά» τοῦ Θεοῦ!

ΑΘΗΝΑ

γιά φοιτήτριες:

ὁδός Βαθέος 8, 115 22 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210-6464782 e-mail: batheos@yahoo.gr

γιά φοιτητές:

ὁδός Καρτάλη 7, 115 28 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210-7700170 fax: 210-7700470

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

γιά φοιτήτριες:

ὁδός Γ. Βιζυηνοῦ 64, 40 Ἐκκλησιές

546 36 ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ

Τηλ. 2310-206594 & 214320

fax: 2310201856 κιν. 6978642909

e-mail: oik_agia_fi@hotmail.com

site: www.oikaf.gr

γιά φοιτητές:

ὁδός Πλαταιῶν 32, 542 49 ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ

Τηλ. 2310-310777 fax: 2310-310577

Τηλ. Δ/νσεως 2310-311577

e-mail: oikad@otenet.gr

ΠΑΤΡΑ

γιά φοιτήτριες:

ὁδός Μιαούλη 55, 262 22 ΠΑΤΡΑ

τηλ. 2610-321772, 6984 503 625,

2610-323 728 (fax)

e-mail: xfdpatron@yahoo.gr

γιά φοιτητές:

ὁδός Φιλοποίμενος 52, 262 21 ΠΑΤΡΑ

Τηλ. 2610-222803, fax: 2610-323 728

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1955

6 Σεπτεμβρίου 1955. Ο πατέρας είχε φύγει από τό πρωί για την Πρίγκιπο και τά δύο κορίτσια κάνοντας τίς βραδινές έτοιμασίες συζητούσαν χαμηλόφωνα. Δέν ήθελαν νά άργήσει άπόψε νά έρθει ό πατέρας.

Ή άλήθεια είναι ότι άπό τό άπόγευμα άκούγονταν άσχημες φήμες στή ρωμαίικη συνοικία. Κάτι για ένα έπεισόδιο στή Έλλάδα, κάτι για τίς έξεγέρσεις στή μακρινή Κύπρο, δέν ήξεραν και καλά. Γι' αυτό και περίμεναν τόν πατέρα. Κάτι θά ήξερε εκείνος νά τούς πεϊ.

Τό ρολόι χτύπησε έννιά.

Ξαφνικά, μέσα στήν ήσυχία άκούστηκε ένα τρομερό βουητό, ένας θόρυβος που όλοένα μεγάλωνε.

— Θάνατος στους γκιαούρηδες!

— Σπάστε, γκρεμίστε, είναι γκιαούρης!

Τά δύο κορίτσια έτρεξαν τρομαγμένα στό παράθυρο.

— Παναγιά μου! Φώναξε ή μεγάλη.

Έκατοντάδες Τούρκοι, κρατώντας λοστούς, πέτρες και βενζίνη είχαν ξεχυθεί και εκαιγαν και έσπαγαν τά πάντα. Ξεσπαγαν και χειροκροτούσαν.

Θεέ μου... που βρέθηκαν όλοι αυτοί;

— Τρέξε! Φώναξε ή μιά τους και άρπάζοντας τήν εικόνα τής Παναγίας όρμησε έξω άπό τό δωμάτιο. Ήδη άκούγονταν δυ-

νατά χτυπήματα στήν πόρτα. Σίγουρα θά τήν έσπαγαν.

— Παναγιά μου βόηθα!... γρήγορα στήν άποθήκη τής αυλής!

Μπήκαν μέσα και εκλεισαν γερά άπό πίσω τους τήν πόρτα. -Θεέ μου... Κάνε νά μήν τό σκεφτούν...

Άγριες φωνές χαράς άκούστηκαν. Τά είχαν καταφέρει. Εΐχαν μπει στό σπίτι. Ή μικρή θέλησε νά βγει, νά δει τί κάνουν.

— Κάτσε κάτω σου λέω. Θεές νά μās βρούν; ψιθύρισε συγχυσμένη ή μεγάλη.

Θυμωμένοι άκούγονταν τώρα οί Τούρκοι. Δέν είχαν βρει κανέναν μέσα. Και σάν νά έπρεπε κάπου νά βγάλουν τή μανία τους κατέστρεφαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Στήν αυλή έφτανε ό θόρυβος άπό σπασμένα γυαλιά και χτυπήματα στους τοίχους. Ή μικρή εκλαιγε πιά μέ πλυμούς. Και αν έφτανε τώρα ό πατέρας; Τί θά του εκαναν; Γιατί ή μητέρα νά μήν είναι ανάμεσά τους νά τίς σώσει; Τήν είχαν χάσει τόσο νωρίς...

Σιγά σιγά άρχισε νά ξεμακραίνει ό θόρυβος. Σάν νά ήσύχαζε ή γειτονιά. Αυτές όμως δέν άποφάσιζαν νά βγούν. Τό είχαν πάρει άπόφαση. Έκει θά περνούσαν τό βράδυ τους.

Ό πατέρας ήρθε τήν άλλη μέρα. Τίς βρήκε νά κοιμούνται στήν άποθήκη, έχοντας στήν άγκαλιά τους τήν εικόνα τής Παναγίας. Τίς ξύπνησε. Ήπρεπε νά πāνε στό ελληνικό Προξενείο. Εΐχε πάρει αυτό τό βράδυ τήν άπόφασή του. Θά έφευγαν για τήν Έλλάδα.

Καταστροφές στο καθολικό της Μονής Ζωοδόχου Πηγής Μπαλουκλή

Βγαίνοντας από τό σπίτι αντίκρυσαν κάτι πού ξεπερνούσε κάθε φαντασία. Σπίτια, μαγαζιά, περιουσίες, όλα κατεστραμμένα. Σφίχτηκε ή καρδιά τών κοριτσιών. Δέ μίλησαν.

Στό Προξενείο υπήρχε αρκετός κόσμος. Ήταν πολλοί οί Έλληνες πού είχαν έρθει εκεί γιά τόν ίδιο λόγο. Έκει μπόρεσαν επιτέλους νά μάθουν τί είχε γίνει. Τήν προηγούμενη μέρα- διαδιδότανε- κάποιος άγνωστος είχε βάλει έκρηκτικό μηχανισμό στό σπίτι του Κεμάλ Άτατούρκ στή Θεσσαλονίκη. Άμέσως είχαν κυκλοφορήσει στή Πόλη έφημερίδες μέ φωτογραφίες του καμένου σπιτιού. Στό μεταξύ, Τουρκοί πού είχαν έρθει από τά βάθη τής Τουρκίας τίς προηγούμενες μέρες, είχαν σημαδέψει τά σπίτια καί τά καταστήματα τών Έλλήνων. Όταν έφτασε τό νέο του έμπρησμού, βγήκαν στους δρόμους καί έκδικήθηκαν καταστρέφοντας όλες τίς ελληνικές περιουσίες.

.....

Σήμερα τά δύο κορίτσια, πού έχουν πιά μεγαλώσει, ζούν στήν Ελλάδα. Δέν έπεστρεψαν ποτέ στήν Πόλη. Όχι τόσο γιατί δέν μπόρεσαν, όσο γιατί ή ανάμνηση τών έπεισοδίων εκείνης τής νύχτας τίς κρατούσε μακριά.

Λίγα χρόνια άργότερα οί έρευνες είχαν δείξει τήν αλήθεια. Ή ενέργεια αυτή σχεδιαζόταν πολύ νωρίτερα από εκείνη τή νύχτα, μέ τή βοήθεια ξένων δυνάμεων. Τόν έκρηκτικό μηχανισμό στή Θεσσαλονίκη τόν είχε τοποθετήσει κάποιος νεαρός Τουρκος, ύστερα από έντολή τής τουρκικής κυβέρνησης. Άπό τήν έκρηξη είχαν προκληθεί ελάχιστες ζημιές, όμως στήν Πόλη κυκλοφόρησαν άμέσως παραποιημένες φωτογραφίες του σπιτιού πού τό έδειχναν κατεστραμμένο καί άρχισαν οί προσχεδιασμένες καταστροφές.

Καταστροφές στα ελληνικά καταστήματα τής Πόλης

Ή ελληνική συνοικία, μετά από εκείνη τή νύχτα καί από κάποια μέτρα τής τουρκικής κυβέρνησης πού άκοιούθησαν, είχε σχεδόν άδειάσει. Οί περιουσίες τών Έλλήνων είχαν καταστραφεί. Οί δύο άδελφές, πού κοριτσάκια τότε είχαν φύγει από τήν Πόλη, συναντιούνται πιά καί μιλάνε γιά εκείνα τά άξέχαστα χρόνια πού ζούσαν στήν Πόλη τών όνείρων, τήν Πόλη πού έχασε πιά τήν αίγλη της, μετά τή φυγή τής ψυχής της, του ελληνικού πληθυσμού.

Πετριωία

*Βασισμένο σέ μαρτυρία Κωνσταντινουπολίτισσας.

ΖΕΣΤΕΣ ΦΩΛΙΕΣ ΣΤΙΣ ΠΙΟ ΚΡΥΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΟΥ ΠΛΑΗΤΗ

ΑΛΑΣΚΑ. Μεγάλη χερσόνησος στό βορειοδυτικό άκρο τής Άμερικανικής Ήπειρου. Άποτελεί σταυροδρόμι δύο μεγάλων Ήπειρων καί πολιτισμών... Άπό τό 19ο αιώνα ανήκει διοικητικά στίς ΗΠΑ καί εΐναι ή μεγαλύτερη σέ έκταση, ή έκτη σέ πλοΰτο καί ή πιό άραιοκατοικημένη πολιτεία τών ΗΠΑ, άπομονωμένη τοπικά άπό τίς ύπόλοιπες.

Σ' αΐτή τήν παγωμένη γή, (μέση θερμοκρασία -10 C) καί στήν πόλη του Άγκορατζ, μέσα σέ μία πολυπολιτισμική κοινωνία, ζει καί προοδεΐει καί ή ελληνική κοινότητα: 75 περίπου οικογένειες Έλλήνων πού κάνουν αισθητή τήν παρουσία τους, μέ έκδηλώσεις πού ζεσταίνουν τό παγωμένο Άγκορατζ. Άπό τότε πού έγκαταστάθηκαν εκεί είχαν βάλει στόχο νά χτίσουν έναν ιερό ναό, ό όποιος θά τούς ένωνε στίς μεγάλες γιορτές τής χριστιανοσύνης, θά ίκανοποιούσε τίς θρησκευτικές τους ανάγκες, ένω παράλληλα θά τούς θυμίζει τή μητέρα πατρίδα, τήν Ελλάδα. Μετά άπό πολλούς κόπους καί προσπάθειες τό πέτυχαν τό 2011. Τώρα προχωράει τό έργο τής άγιογράφησης του ναού, πάλι άπό Έλληνες έδελοντές.

Ό βυζαντινού ρυθμού ναός έξυπηρετεί όχι μόνο τούς Έλληνες, αλλά καί πολλούς άλλους όρθόδοξους τής περιοχής, όπως Γάλλους, Σέρβους, Άραβες, Άρμένιους, Ρουμάνους, Σλάβους, Ούκρανούς καί Άμερικάνους.

«Μία ζεστή φωλιά πίστης στήν παγωμένη γή»... σημειώνει ό ιερέας τής περιοχής...

Πάμε τώρα σέ ένα από τά πλέον «άφιλόξενα» σημεία του πλανήτη... Στο KingGeorgelsland στήν...

ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ.

Έκει, στήν παγωμένη και σχεδόν άβατη γη, θά συναντήσουμε έναν πρωτότυπο όρθόδοξο ναό, άφιερωμένο... στήν Άγια Τριάδα.

Χτίστηκε τό 1990 έξ όλοκλήρου από ξύλο πεύκου τής Σιβηρίας και ό σχεδιασμός της παραπέμπει στό παραδοσιακό άρχιτεκτονικό στυλ των Ρώσων, ένω μπορεί νά φιλοξενήσει στό έσωτερικό της μέχρι 30 πιστούς.

Έπειδή οι καιρικές συνθήκες στήν Άνταρκτική είναι δύσκολες, οι κορμοί των δέντρων στερεώθηκαν μέ ειδικές άλυσίδες, ένω μία ειδική επένδυση στό έσωτερικό προφυλάσσει τήν έκκλησία από τό νερό τής βροχής.

Κοντά στή βουλγαρική βάση στό Livingston τής Άνταρκτικής, μία άκόμη όρθόδοξη παρουσία: τό παλιό μικρό παρεκκλήσι του Άγ. Ιωάννου τής Ρίλας. Οι Βούλγαροι έρευνητές των τελευταίων άποστολών έχουν στόχο νά χτίσουν καινούργιο παρεκκλήσι κοντά στον πολικό σταθμό τους, πού νά ανταποκρίνεται καλύτερα στις άνάγκες τους (όπως ή Άγ. Τριάδα).

Ό ιερέας τής έκκλησίας τής Άγ. Τριάδος λέει χαρακτηριστικά:

«Η έκκλησία μόνο μέ τήν παρουσία τής έδω λέει πολλά!

Γιά κάθε πιστό, ή εμφάνιση μίας έκκλησίας στό... "πουθενά" δηλώνει άπερίφραστα τήν παρουσία του Θεού στήν Άνταρκτική ή άκόμη καλύτερα θά έλεγα... ό Θεός είναι παντού!»

Όδοιπόρος

Ο ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Η ΑΡΙΣΤΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Φίλοι μου, γιὰ καί χαρά σας!

Τήν ξέρετε τήν Άριστεά; Γνωρίζετε τόν Άριστείδη; Εἶναι δυό δίδυμα ἀδέλφια, πού τέλειωσαν πέρσι τήν Τρίτη Δημοτικοῦ ἀλλά κανείς δέν ξέρει σέ ποιά τάξη εἶναι φέτος! Ἄχ, μήν τά ρωτᾶτε! Τρομακτική ἡ ἱστορία τους. Γιὰ ὅλα φταῖνε τά ἐπιπλα τοῦ καινούργιου σπιτιοῦ. Θά σᾶς τά πῶ μέ τή σειρά!

Πρὶν ἀπό μερικούς μῆνες, στήν ἀρχή τοῦ Καλοκαιριοῦ, ὁ Ἄριστείδης καί ἡ Ἄριστεά μετακόμισαν μέ τούς γονεῖς τους στό καινούργιο τους σπίτι.

— Μμμμ, τί ὄμορφο πού εἶναι! φώναξε ἡ Ἄριστεά, μόλις κατέβηκε ἀπό τό αὐτοκίνητο.

— Τέλειο! εἶπε κι ὁ Ἄριστείδης κοιτώντας πρὸς τήν πίσω αὐλή μέ τίς μπασκέτες.

Στάθηκαν μπροστά στή μικρή πόρτα τοῦ κήπου κάτω ἀπό τήν καμάρα μέ τήν βουκαμβίλια καί τό θαύμαζαν. Ἰσόγειο μέ σοφίτα. Μέ λουλουδιασμένα μπαλκονάκια καί μέ τεράστιες αὐλές.

— Εἶναι ἐπιπλωμένο, καί μάλιστα μᾶς εἶπε ὁ εἰδικός διακοσμητής ὅτι τά ἐπιπλα εἶναι μεγάλης μάρκας! μίλησε μέ καμάρι ὁ πατέρας, καθώς ἀνέβαιναν τά λιγοστά σκαλιά.

— Θά ἔχετε καί δικά σας δωμάτια, συμπλήρωσε μέ χαμόγελο ἡ μητέρα, κι ἄνοιξε τήν ὀλόλευκη ἐξώπορτα μέ τά χρυσαφιά τζαμάκια.

— Ἴιι, φώναξε μέ ἐνθουσιασμό ἡ Ἄριστεά. Εἶναι τό πιό παραμυθένιο σπίτι πού ἔχω δεῖ ποτέ!

— Φανταστικό! ψιθύρισε κι ὁ Ἄριστείδης.

Ἐτρεχαν νά τά δοῦν ὅλα μέ τή μιά. Τό εὐρύχωρο σαλόνι μέ τήν ὑπέροχη θέα ὡς κάτω μακριά στή θάλασσα, τή γαλαζωπή κουζίνα, τήν τραπεζαρία μέ τό μεγάλο ὀβάλ τραπέζι. Ἐκεῖ ὅμως πού τά ἔχασαν

κυριολεκτικά ἦταν τά δωμάτια τους.

— Οὔτε οἱ πριγκίπισσες δέν ἔχουν τέτοιο δωμάτιο, φώναξε ἡ Ἄριστεά, καθώς βούλιαζε στό καινούργιο μαλακό κρεβάτι της μέ τά λευκοροζ σεντόνια.

— Μαμά, πότε νά καλέσω τούς φίλους μου; ρώτησε ὁ Ἄριστείδης χωμένος στά διαστημικά πούφ.

Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα καί ὅλο τό Καλοκαίρι δέν χόρταιναν νά τριγυρίζουν στό σπιτάκι τους. Ὅλα τούς φαίνονταν πρωτότυπα, παραμυθένια, καταπληκτικά.

Ὅμως... δυστυχῶς τό Καλοκαιράκι πέρασε καί...

— Ἀπό αὔριο σχολεῖο! φώναξε ἕνα πρωινό τοῦ Σεπτέμβρη ἡ μητέρα, καθώς ἄνοιγε τά παντζούρια στό δωμάτιο τοῦ Ἄριστείδη.

Ἀπό τήν πρώτη κιάλας μέρα στό σχολεῖο ὅλα ἔδειχναν ὅτι ὁ Ἄριστείδης καί ἡ Ἄριστεά θά ἦταν ἄριστοι μαθητές. Μέ τέτοια φωτεινά δωμάτια, μέ τέτοια καινούργια ἐπιπλα ἄνοιγε ἡ ὄρεξή τους γιὰ γράμματα!

Ὅμως... κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε στό σπίτι τους... Τί ὅμως; Τί;

Μόλις πήραν τά καινούργια βιβλία καί γύρισαν στό σπίτι, ὁ Ἄριστείδης ὅλο χαρά ξάπλωσε στό διαστημικό πούφ καναπέ καί τά ξεφύλλιζε. Σιγά σιγά ὅμως βούλιαξε τόσο πολύ, τόσο πολύ πού νύσταξε.

— Μμμμ, τί ἀναπαυτικά πού εἶναι ἐδῶ, πρόλαβε νά ψιθυρίσει, προτοῦ τό πάρει γιὰ

τά καλά ό
ύπνος. Στο
όνειρό του έβλεπε
διαστημόπλοια και

πλανήτες και ίπτάμενους καναπέδες.

Τήν ίδια ώρα στο δίπλανό δωμάτιο συνέβαιναν πολύ παράξενα πράγματα.

— Πού νά βάλω τά καινούργια μου βιβλία; άπορούσε ή Άριστέα καθισμένη σέ μιά βελουδένια περιστρεφόμενη και κουριστή πολυθρόνα.

Δέν πρόλαβε νά τελειώσει τήν άπορία της κι ή πολυθρόνα άρχισε νά κουιέται. Ήταν τόσο διασκεδαστική! Τόσο άπεραντη ή θέα άπό τό παράθυρό της, τόσο... Άχ θυμήθηκε ένα παραμύθι...

— Μμμμ, έσένα θά σέ λέω Πολυθρονίτσα Παραμυθίτσα, είπε χαϊδεύοντας τήν πολυθρόνα της.

Οί μέρες και οί νύχτες περνούσαν. Τά μαθήματα προχωρούσαν. Τό διάβασμα γινόταν κάθε μέρα και περισσότερο. Όμως τά δίδυμα πήγαιναν άπό τό κακό στό χειρότερο. Ούτε βιβλίο άνοιγαν ούτε σέ γραφείο κάθονταν ούτε σέ τετράδιο έγραφαν. Έπιαναν μιά τόν καναπέ και μιά τήν πολυθρόνα και δώσ'του παραμύθια και δώσ'του ύπνος! Και πάλι καναπές και πάλι πολυθρόνα!

— Άριστεΐδη, ξέρεις τί θά γίνω όταν θά μεγαλώσω;

— Τί;

— Παραμυθοΐ, και θά πουλάω κουριστές πολυθρονίτσες παραμυθίτσες! Έσύ τί θά γίνεις;

— Δέν άποφάσισα άκόμη. Πάντως ή άστροναΐτης ή πωλητής καναπέδων μάρκας 'μπεσκαιδές'!

— Τί 'ναι αυτό πάλι;

— 'Ετσι όνόμασα τόν καναπέ μου. 'Μπές και δές'. Μόλις βουλιάζω μέσα του, βλέπω τά πιό ώραΐα όνειρα.

— Τελικά είχε δίκιο εκείνος ό διακοσμητής. Τά έπιπλά μας είναι μεγάλης μάρκας!

Έκείνη τήν ώρα βρόντησε μέ δύναμη ή έξώπορτα.

— 'Ωχ, τί ήταν αυτό, Άριστέα;

— Δέν ξέρω.

— Παιδιά! άκούστηκε αύστηρή ή φωνή του πατέρα, έλάτε γρήγορα στό σαλόνι.

Τά δύο παιδιά πάγωσαν. Σηκώθηκαν άργά άργά και πλησίασαν στους καναπέδες του σαλονιού. Πρίν προλάβουν νά καθίσουν...

— 'Ορθιοι! φώναξε ό πατέρας και συνέχισε, σήμερα πήγα στό σχολείο σας...

— ...

— ...

— Οί δάσκαλοι σας είναι πολύ άνήσυχοι κι εγώ πολύ στενοχωρημένος! Έχετε διορία μέχρι τήν άλλη έβδομάδα νά διορθώσετε τή συμπεριφορά και τήν άπόδοσή σας. Και τώρα γρήγορα στά δωμάτιά σας! Μέχρι τό βράδυ θά σκεφτήτε και θά μου πείτε τί έφταιξε. Πηγαίνετε!

Ήταν τέτοια ή φωνή του πατέρα, πού δέν τόλμησαν ούτε νά τόν ξανακοιτάξουν. Κλειστηκαν στά δωμάτιά τους άμίλητοι. Η ώρα περνούσε.

«Ντούκ-ντούκ» χτύπησε ή Άριστέα τόν τοΐχο του Άριστεΐδη.

«Ντούκ-ντούκ» άπάντησε ό Άριστεΐδης.

— Τί κάνεις; ρώτησε σιγανά ή Άριστέα και άμέσως κόλλησε τό αυτί της στόν τοΐχο.

— Σκέφτομαι τό υπόγειο. Έσύ;

— Κι εγώ. Πάμε;

Περπατώντας στίς μύτες βγήκαν άπό τά δωμάτιά τους, διέσχισαν τόν μεγάλο διάδρομο, έστριψαν δεξιά, άνοιξαν μιά καφετιά πόρτα δίπλα στήν άποθηκούλα και άρχισαν νά κατεβαίνουν τά σκαλιά.

— Άριστεΐδη, φοβάμαι. Δέν βλέπω τίποτα, άναψε τό φώς, κλαψούρισε ή Άριστέα.

— Κουτή, θά μάς καταλάβουν! είπε τρέμοντας τό άγόρι.

— Άριστεΐδη, λές νά μάς τίς πήραν;

— Άποκλείεται, τίς έκρυψα πολύ καλά.

Μπροστά τους άχνοφάνηκε μιά χαμηλή σιδερένια πορτούλα μέ λουκέτο. Η καρδιά τους πήγαινε νά σπάσει άπό τήν άγωνία. Στο τελευταίο σκαλί σταμάτησαν. Πιάστηκαν χέρι χέρι.

— Τ-ώ-ρ-α;
τραύλισε ή Άριστέα.
— Σσσσσ.

Κόλλησαν τὰ αὐτάκια τους στήν πόρτα. Τίποτε δέν ἀκουγόταν. Ψαχούλεψαν τό κλειδί. Σέ λίγο ἔτριξε ή μικρή πορτούλα καί μιά μπερδεμένη μυρωδιά τούς χτύπησε ἀπό τό ὑπόγειο.

— Περίμενέ με ἐδῶ, ψιθύρισε ὅσο μπορούσε πύ ψύχραιμα ὁ Άριστείδης καί προχώρησε στό μισοσκόταδο.

Ἡ ἀδελφή του ἔμεινε πίσω μέ κλειστά τὰ μάτια, κλαψουρίζοντας.

— Ἐσύ φταίς, Άριστείδη, πού εἶπες ὅτι πρέπει νά τίς φυλακίσουμε, γιατί εἶναι ἄβολες καί ἄχρηστες. Γιατί νά σέ ἀκούσω; Ἄχ, τί τραβάω τώρα! Ἐσύ φταίς, γιά ὅλα, ἐγώ τήν ἀγαποῦσα...

— ΝΑ-ΤΕΣ! φώναξε μέ ἐνθουσιασμό ὁ Άριστείδης ἀπό τό βάθος τοῦ δωματίου. Κι ἦταν τόσο δυνατή ή φωνή του, πού ή Άριστέα ἔδωσε ἕνα σάλτο ἀπό τήν τρομάρα της καί βρόντησε πίσω της τήν πόρτα. Ὅταν ἔφτασε στήν κορφή τῆς σκάλας, θυμήθηκε τόν ἀδελφό της, ἀλλά ἦταν πιά ἀργά. Μπροστά της στέκονταν οἱ γονεῖς της.

Ἀργά τό βράδυ στή μέση τοῦ χώλ ἔστησε ὁ πατέρας τίς δυό καρέκλες γραφείου. Ξεσκόνισαν ὁ καθένας τή δικιά του ἀμίλητος. Ὑστερα τίς ὀδήγησαν στά δωμάτιά τους. Πῆραν ὁ καθένας ἕνα χαρτονάκι κι ἔγραψαν:

«Ἡ καρέκλα τοῦ γραφείου
ποτέ στή φυλακή τοῦ ὑπογείου.
Ὅποιος κάθεται σ' αὐτή
βλέπει μεγάλη προκοπή!»

**Φίλοι μου,
καλό Σχολεῖο!**

Σᾶς χαιρετῶ μέ ἀγάπη

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Βιντεοπαιχνίδια:

- ◆ Σαγηνεύουν μικρούς καί μεγάλους.
- ◆ Μπῆχαν στή ζωή μας.
- ◆ Ἐγιναν ή ἴδια ή ζωή μας, ή μιά ἄλλη ζωή, πού φαντάζει πύ φαντασμαγορική ἀπ' ὅ,τι ή πραγματική.

- Κρύβουν κινδύνους;
- Δημιουργοῦν ἐξαρτήσεις;
- Ἐπηρεάζουν τή ζωή μας;
- Ἐχουν θετικές συνέπειες;
- Τί πρέπει νά ξέρουν οἱ γονεῖς;
- Τί πρέπει νά ξέρουν τὰ παιδιά;

Σ' αὐτά καί σέ ἄλλα ἐρωτήματα ἀπαντᾶ τό νέο βιβλίο **ΒİNTEO ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ** τοῦ Ἀρχιμ. Μάρκου Κ. Τζανακάκη.

**ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟΛΥΤΑ ΑΝΑΤΚΑΙΟ
ΓΙΑ ΤΟΝΕΙΣ, ΠΑΙΔΙΑ, ΠΑΙΔΑΤΩΤΟΥΣ**

Σελίδες 211. Τιμᾶται 5 εὐρώ.

Βιβλιοπωλεῖο «Ο ΣΩΤΗΡ»
Σόλωνος 100 (106 80 ΑΘΗΝΑΙ)
Τηλ. 210.3624349.
www.osotir.gr/shop

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΓΩ

Νέα σχολική χρονιά!
Νέο ξεκίνημα.

Νέα αρχή σ' ένα δρόμο που δέν τελειώνει,
τό δρόμο τής γνώσης.

Μήν κουρασθείς ποτέ νά τόν περπατάς.
Είναι δώρο πολύτιμο του Θεού ή γνώση!

Τό «Πρός τή Νίκη» εϋχεται στους αγαπητούς αναγνώστες του που τελείωσαν τό Λύκειο τήν εύλογία του Θεού στή νέα περίοδο τής ζωής τους, είτε πέτυχαν σέ κάποια ανώτερη ή ανώτατη σχολή, είτε δέν είχαν αυτή τήν εύκαιρία καί πρόκειται μέ κάτι άλλο νά ασχοληθούν. Πνεύμα αγωνιστικό νά έχουν, γεμάτο αισιοδοξία γιά τό άγνωστο μέλλον, καί πίστη στήν αγάπη του Θεού καί στήν προστασία Του.

Όσοι/όσες, πάλι, βρεθούν σέ σχολές τής Τριτοβάθμιας Έκπαίδευσης άς ξεχωρίσουν μέσα στό μωσαϊκό των ιδεολογιών που εκεί θά συναντήσουν τίς Όρθόδοξες Χριστιανικές Φοιτητικές προσπάθειες-σ' όλες τίς μεγάλες πόλεις τής Πατρίδας μας υπάρχουν-όπου θά βρούν νέους/νέες τής ηλικίας τους καί των ιδανικών τους, αγωνιζόμενους τόν «καλόν άγώνα». Είναι νησιδες ασφαλείας, σ' ένα άπέραντο καί τρικυμισμένο πέλαγος.

ΝΕΑ ΟΡΕΣΤΙΑΔΑ. Πού βρίσκεται; Γιατί όνομάσθηκε Νέα; Ποιά άντικατέστησε καί γιατί; Πώς «χτίσθηκε»;...Άναρωτιέσαι καί σύ; Θά τά μάθεις αυτά καί άλλα πολλά στό «Πρός τή Νίκη», στό τεύχος του Νοεμβρίου, που είναι αφιέρωμα στή Θράκη μας. Πλούσιες καί ζωντανές πληροφορίες έστειλε φίλη του «Πρός τή Νίκη», Ε.Α., από τό πιό βορειοανατολικό άκρο τής Πατρίδας μας, εκεί που υπάρχουν καρδιές πιό ισχυρές καί αποτελεσματικές από τούς φράχτες που άνυψώνονται. Τήν ευχαριστούμε πολύ.

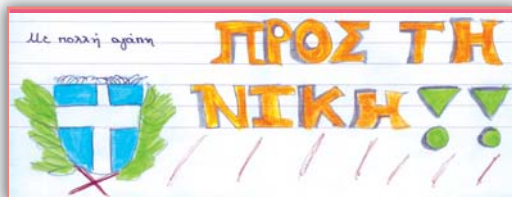
Παλλόμενη έθνικά καί ή δική σας συμμετοχή, «Η Θράκη μας ή όμορφη», κ. Γερ. Θεοδ., Ν. Όρεστιάδα. Τό «Πρός τή Νίκη» χαίρεται καί ευχαριστεϊ.

Άγαπημένο μου Περιοδικό

Εϊναι ή δεύτερη φορά που σου γράφω καί εϊμαι πολύ χαρούμενη γι' αυτό. Αυτή τή φορά δέν σου γράφω μόνο γιά νά εκφράσω τήν αγάπη μου προς έσένα, αλλά καί γιά νά σου πώ κάτι που μου εϊπε ό μπαμπάς μου. Μιά φορά μιλούσαμε γιά έσένα καί γιά τό ότι ήθελα νά γίνω συνδρομητριά σου. Ό μπαμπάς μου εϊπε ότι θά ήταν πολύ καλή ιδέα γιά νά έρθω κοντά στό Κύριο, μιάς καί αυτός ήξερε...Μοϋ μιλάει γιά σένα μέ τά καλύτερα λόγια...καί χαίρεται πολύ, όταν βλέπει νά διαβάζω τίς πολύτιμες σελίδες σου...

Μέ πολλή αγάπη Κ.Ρ., Γκάτζια Ναυπλίας

Εϋχαριστώ, αγαπητή Κ.Ρ., γιά τήν αγάπη σου, που μου τήν έδειξες καί μέ τίς όμορφες επιγραφές που έφτιαξες καί μου έστειλες.

Πόσο πολύ θά πρέπει καί σύ νά ευχαριστήσεις τόν καλό σου πατέρα, που σου δείχνει τό δρόμο προς τόν Κύριό μας, από προσωπική του μάλιστα γνώση καί εμπειρία. Η Διεύθυνση του Περιοδικού ένημερώθηκε γιά τά καλά του αισθήματα άπέναντι στήν έργασία που γίνεται καί μέ τό «Πρός τή Νίκη» γιά τή δόξα του Θεού, καί τόν ευχαριστεϊ πολύ. Άπό σένα θά περιμένω νά μου γράφεις, καί νά μαθαίνω ότι προοδεύεις. Ό Θεός μαζί σου.

ΛΥΣΕΙΣ

ΓΡΙΦΟΙ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ;

1. Θά τό βάλετε στή γωνία του δωματίου.
2. Οι χρονολογίες είναι πρό Χριστού.

Ξεκινάμε από τό Γ2 καί τελειώνουμε σέ Η10

Sudoku με σχολικά

7 διαφορές

Προς τή ΝΙΚΗ
Σεπτέμβριος 2013

Κέικ με σοκολάτα καί αμύγδαλα

Υλικά

- * 2 κοῦπες αλεύρι
για ὅλες τίς χρήσεις
- * 3 κουταλάκια μπέικιν πάουντερ
- * βανίλια
- * 1 κούπα βούτυρο
- * 2/3 κούπας ζάχαρη
- * 4 αὔγά
- * 125 γρ. σοκολάτα κουβερτούρα
κομμένη σέ κομματάκια
- * 1 κούπα αμύγδαλα
ἀσπρισμένα καί χοντροκομμένα

Σιρόπι

- * 2 κοῦπες ζάχαρη
- * 1 κούπα νερό
- * 1 κουταλιά χυμό λεμονιού

Ἐκτέλεση

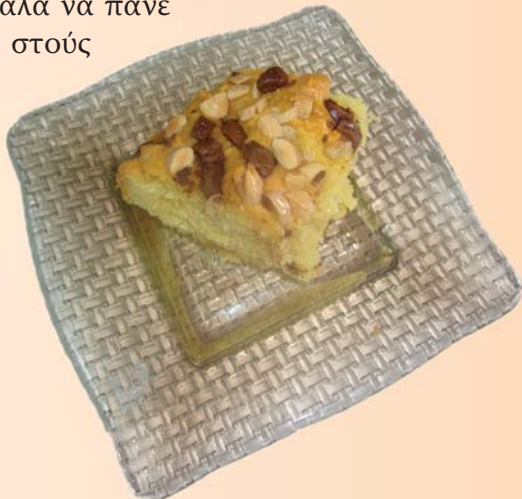
Κοσκινίζουμε τό αλεύρι μέ τό μπέικιν πάουντερ καί τή βανίλια. Χτυπάμε στό κάδο τοῦ μίξερ τό βούτυρο μέ τή ζάχαρη μέχρι ν' ἀφρατέψει. Συνεχίζουμε τό χτύπημα καί ρίχνουμε ἕνα ἕνα τ' αὔγά, ρίχνοντας ἀπό λίγο αλεύρι ὕστερα ἀπό κάθε αὔγό. Χαμηλώνουμε τήν ταχύτητα στό μίξερ καί ρίχνουμε τό ὑπόλοιπο αλεύρι. Τό μίγμα μας πρέπει νά εἶναι ἀφράτο. Τό βάζουμε στό ταψάκι μας, ἀφοῦ πρῶτα τό ἔχουμε βουτυρώσει καλά καί ἀλευρώσει. Ρίχνουμε πάνω στό μίγμα μας ἐδῶ καί ἐκεῖ τά κομματάκια τῆς σοκολάτας καί τά πατάμε ἐλαφρά νά βουλιάξουν καί στή ζύμη μας. Μετά ρίχνουμε καί τά αμύγδαλα νά πᾶνε παντοῦ. Ψήνουμε σέ προθερμασμένο φούρνο στούς 180ο C γιά 35 λεπτά.

Ἐτοιμάζουμε ἐν τῷ μεταξύ τό σιρόπι μας. Βράζουμε ὅλα τά ὑλικά γιά 5 λεπτά. Ἐνῶ θά ἔχει κρυώσει τό κέικ, ρίχνουμε τό σιρόπι, πού θά πρέπει νά εἶναι κάπως ζεστό. Τό ἀφήνουμε νά κρυώσει καί τό κόβουμε σέ κομμάτια.

Καλή ἐπιτυχία

Ἔστειλε:

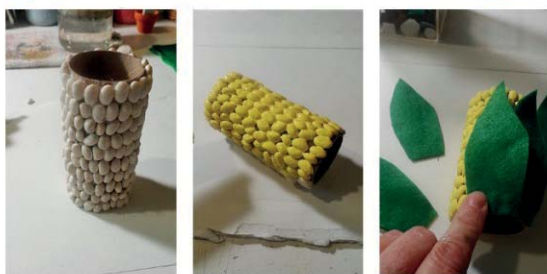
κ. Μ. Τσάπ., Ἄλμυρός Μαγνησίας

Μολυβοθήκη Άραβοσίτι

Υλικά

- ✎ σωλήνας από χαρτόνι
- ✎ ξηρά φασόλια, μέτριο μέγεθος
- ✎ πράσινη τσόχα
- ✎ κίτρινο χρώμα άκρυλικό
- ✎ λευκή κόλλα άτλακόλ
- ✎ πινέλο ζωγραφικής

Κατασκευή

1. Καλύψτε τό μισό τού σωλήνα μέ κόλλα.
2. Τοποθετήστε πάνω στην κόλλα τά φασόλια ένα ένα.
3. Κάνετε τό ίδιο μέ τό άλλο μισό τού σωλήνα.
4. Αφήστε τήν κόλλα νά στεγνώσει τελείως.
5. Βάψτε τά φασόλια μέ κίτρινο χρώμα άκρυλικό.
6. Κόψτε «φλοῦδες» άπό τήν πράσινη τσόχα, σέ σχήμα «δάκρυ», περίπου 6.
7. Γιά τή βάση τού σωλήνα πού εΐναι άνοιχτός, κόψτε τσόχα λίγο μεγαλύτερη άπό τήν περιφέρεια τού σωλήνα καί στερεώστε πάνω εκεί τό σωλήνα.
8. Τέλος τοποθετήστε τίς «φλοῦδες-δάκρυα», τή μία πάνω στην άλλη, ώσπου νά κλείσει ό κύκλος (κατά τό σχήμα).

Πατρόν γιά τό δάκρυ φαίνεται στό φόντο μέ πράσινη γραμμή.

Έτοιμη ή μολυβοθήκη σας.
Καλά γραψίματα.

Σημείωση: Άντί γιά σωλήνα χαρτονιού (πιθανόν άπό χαρτί κουζίνας), μπορείτε νά χρησιμοποιήσετε τό κουτάκι άπό caprice.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ;

Μέ την βοήθεια του πίνακα «Ακολουθία κινήσεων», δηλαδή μέ την σειρά των συμβόλων που όριζει (από τό 1 μέχρι τό 20), προσπάθησε νά βρείς τό σίγουρο μονοπάτι του μεγάλου πίνακα. Τό μονοπάτι μπορεί νά αρχίζει από οποιοδήποτε κουτάκι και μπορεί νά περπατήσεις πρός όλες τίς κατευθύνσεις.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
A		Δ	✿	✿	✿	→	→	✿	✿	Δ	A
B	Δ			→	&	→	✿	&	→	Δ	B
Γ		Δ		&		→	&	&	Δ	→	Γ
Δ	✿	✿	Δ	&			✿	✿	→	→	Δ
E	✿	✿	Δ	→			✿	&	&	✿	E
Στ	→	→	Δ	→	→	✿	→	&	→	✿	Στ
Z	Δ	✿	&	&	&				✿	→	Z
H	✿			→	→		✿	→	Δ	&	H
Θ	Δ	Δ	Δ		&	&	→	→	Δ	✿	Θ
I	&	✿	✿	✿	&	→	✿	✿	✿	Δ	I
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	

Ακολουθία κινήσεων

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Δ	Δ	Δ	✿	✿	✿	&	&	&	→
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
→	→				Δ	Δ	Δ	✿	&

ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Έμπρός: Σταυρός αγιασμού- Έργο Γεωργίου Μουκίου από Στεμνίτσα τής Πελοποννήσου.1683.

Πίσω: Διαδρομές στον Κίσαβο.

ΓΡΙΦΟΙ

1. Πώς γίνεται νά βάλουμε ένα βιβλίο στο πάτωμα ενός άδειου δωματίου και νά μήν μπορεί κανείς νά πηδήσει από πάνω του;
2. Ό Έπαμεινώνδας τό έτος 1004 ήταν 12 έτών και τό έτος 1009 ήταν 7 έτών. Πώς γίνεται αυτό;

7 διαφορές

Sudoku μέ σχολικά

Όριζόντια σέ κάθε γραμμή, κάθετα σέ κάθε στήλη, αλλά και σέ κάθε τετράγωνο από 9 κουτάκια προσπάθησε νά βάλεις κάθε σχέδιο μιά φορά. Τά σχέδια είναι 9, όσα και τά τετράγωνα.

Ἑ
λ
λ
η
ν
ι
κ
ή
σ
κ
έ
ψ
η

κ
τ
ῆ
μ
α
π
α
γ
κ
ό
σ
μ
ι
ο

ΔΙΠΛΟΥΝ ΟΡΩΣΙΝ ΟΙ ΜΑΘΟΝΤΕΣ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Διπλά βλέπουν αὐτοὶ ποὺ γνωρίζουν γράμματα.

(Πυθαγόρας)

*Εἴσοδος τοῦ κτηρίου τῆς Γραμματείας
τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου*

Ἀποκρυσταλλωμένη ἑλληνικὴ σκέψη!
Περνᾷ τὰ χρόνια καὶ τοὺς αἰῶνες
καὶ γίνεται ἔμβλημα σὲ ξένα
Ἀνώτατα Πνευματικὰ Ἰδρύματα.

*Τίμησε καὶ σὺ
τὴν «κληρονομιά» σου*

Ἐμβλημά σου «αἰέν ἀριστεύειν»,
γιὰ νὰ ξεπερνᾷς ὄχι τοὺς ἄλλους,
ἀλλὰ τὸν ἑαυτό σου,
γιὰ κάτι καλύτερο.

«αἰέν ἀριστεύειν...»

Πάντα νὰ ἀριστεύεις...

(Ἰλιάς Ζ', στ. 208)

Τὸ σύμβολο τοῦ Boston College τῆς Μασσαχουσέτης...

Τὰ σύμβολα ἔστειλε ὁ κ. Γ. Φρακ., Γερμανία

**Ένας δρόμος που δεν τελειώνει:
Η γνώση!**